ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ: **Ι. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ**

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: **Ὁδὸς Νομισματοκοπείου, ἀριθ. 7.**

(Κάτωθεν τῶν γραφείων τῆς ΕΣΤΙΑΣ καὶ παρὰ τὰ Ὑπουργεῖα Οἰκονομικῶν καὶ Ναυτικῶν)

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ. 12.

Ἀθῆναι, 17 Μαΐου 1901.

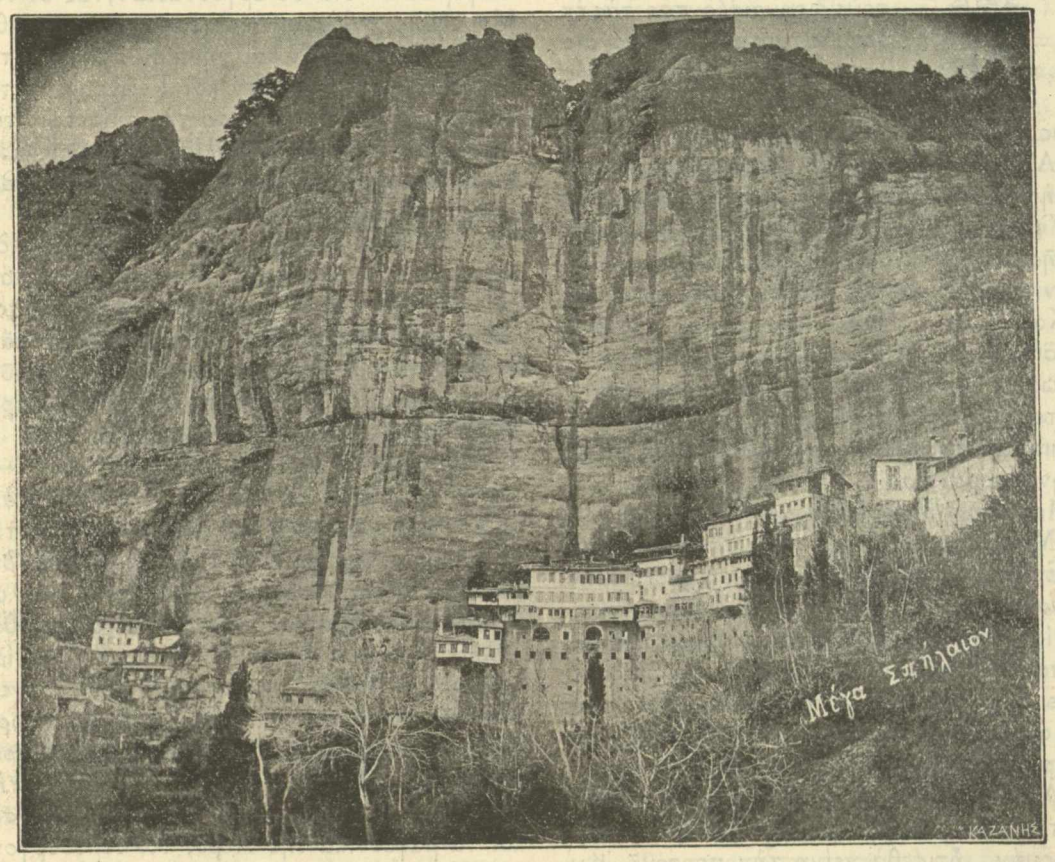

ΤΟ ΜΕΓΑ ΣΠΗΛΑΙΟΝ

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Ἔτησ. Δρ. **15**— Ἐξάμην. Δρ. **8** ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ Ετησ. Γρ. Δ. **60** Ἐξάμην. Γρ. Δ. **32**

ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡ. » Φρ. Χ. **15**— » Φρ. Χ. **8** ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ » Ρούβλια **6** — » Ρούβλια **3 50**

Διὰ τὰς εἰς τὸ «ΜΟΥΣΕΙΟΝ» καταχωριζομένας ἀγγελίας ἁπλᾶς ἢ καλλιτεχνικάς, γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

Ἕκαστον φύλλον, λεπτὰ 40.

Εὑρίσκεται εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις Κιόσκια, καὶ εἰς τὰ μεγάλα Βιβλιοπωλεῖα.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΙ ἄλλοτε ἐγράψαμεν περὶ τῆς μεγάλης ἠθικῆς ὠφελείας τῶν ἀθρόων ἐκδρομῶν εἰς τὰ διάφορα ἀξιοθέατα μέρη τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκτάκτως διοργανιζομένων καὶ νῦν ἐπαναλαμβάνομεν τὰ συγχαρητήρια ἡμῶν πρὸς τοὺς διοργανίζοντας τὰς ἐκδρομὰς ταύτας, εἴτε ἀρχαιολογικάς, εἴτε θρησκευτικάς, εἴτε καὶ χάριν ἁπλῆς τέρψεως τῶν ἐκδρομέων γινομένας.

Ἀλλ' ὑπάρχει τῆς Ἑλλάδος ἐλαχίστη σπιθαμὴ γῆς, μὴ ἀναμιμνήσκουσα ἱστορικὰ γεγονότα; Ὑπάρχει λίθος, τῆς Ἑλληνίδος γῆς, εἴτ' ἐπ' αὐτῆς, εἴτ' ἐν τοῖς σπλάγχνοις αὐτῆς μὴ διδάσκων σελίδά τινα τῆς ἐνδόξου ἡμῶν ἱστορίας;

Καὶ ὅμως... Πόσοι ἱεροὶ τόποι, σχετικῶς πλησίον ἡμῶν κείμενοι, διατελοῦσιν εἰσέτι ἄγνωστοι εἰς τοὺς πολλούς, καυχωμένους ἐν τούτοις, ὅτι ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἰταλικὴν Πομπηίαν, τὰς Ἑλβετικὰς Ἄλπεις, τὴν Γαλλικὴν Νορμανδίαν!....

Μετὰ τὸν Μαραθῶνα, ἡ Σαλαμίς· μετὰ τὰς Μυκήνας, οἱ Δελφοί, μετὰ τὴν Ὀλυμπίαν, ἡ Ἐπίδαυρος. Ὅλοι οὗτοι οἱ ἀρχαῖοι τόποι ἐγένοντο γνωστοὶ εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἐντὸς ὀλιγίστων μηνῶν καὶ ἀντὶ ἐλαχίστης δαπάνης, (λυπούμεθα πολύ, μὴ δυνάμενοι νὰ προσθέσωμε «καὶ ἄνευ πολλῶν ἐνοχλήσεων», ἕνεκα τῆς ἀβελτερίας τῶν διοικούντων τινὰς τῶν σιδηροδρομικῶν ἑταιρειῶν).

Ἂς ἐλπίσωμεν, ὅτι εἰς τὴν ἐν Καλαβρύτοις, Μεγάλῳ Σπηλαίῳ καὶ Ἁγίᾳ Λαύρᾳ ἐκδρομήν, ἥτις θὰ γείνῃ τὴν προσεχῆ Κυριακήν, θὰ ἴδωμεν ὀλιγώτερα ἄτοπα, τοῦ Συμβουλίου τοῦ ΣΠΑΠ συναισθανομένου τὸ ἄτοπον τῆς πρὸς τοὺς πληρώνοντας πολίτας ἐπιληψίμου διαγωγῆς του, κατὰ τὴν εἰς Ναύπλιον ἐκδρομήν:

Καὶ διὰ νὰ μὴ εἴπῃ τις, ὅτι αὐτὰ συμβαίνουν καὶ ... εἰς τοὺς Παρισίους, ἰδοὺ πῶς γίνονται ἐκεῖ αἱ ἐκδρομαί.

Ἐν τῇ Γαλλικῇ πρωτευούσῃ διωργανώθη ἐσχάτως ὑπὸ τῆς «Γενικῆς Ἐπιθεωρήσεως τῶν καθαρῶν καὶ ἐφηρμοσμένων ἐπιστημῶν» ἐπιστημονική, καλλιτεχνική καὶ βιομηχανική ἐκδρομὴ εἰς Νανσὺ καὶ Λωρραίνην. Πολλὰς ἑβδομάδας πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἐκτάκτου ἀμαξοστοιχίας, εἶχεν ἐκδοθῇ, τῇ συνδρομῇ τῆς Ἑταιρείας τῶν Ἀνατολικῶν Σιδηροδρόμων, διεξοδικὸν πρόγραμμα, περιέχον τὸ δρομολόγιον τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ ὡραίας εἰκόνας, παριστανούσας τὰ ἀξιοπεριεργότερα κτίρια τῆς Νανσύ, ἤτοι τὸ Κυβερνητικὸν μέγαρον, τὴν Κρήνην Ρενὲ τοῦ Β', τὸν Πυλῶνα τοῦ Δουκικοῦ ἀνακτόρου, τὴν Πύλην τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ ἄλλα πολλὰ κτίρια, κήπους, κτλ.

Εἰσιτήρια, ἐννοεῖται, ἐπωλοῦντο πρὸ πολλῶν ἡμερῶν καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῶν Παρισίων, πρὸς εὐκολίαν τῶν ἐκδρομέων.

Εἰς ἄλλο μέρος τοῦ προγράμματος περιέχεται κατάλογος εἰδικῶν βιβλίων διὰ τὸ ταξείδιον, ἐπεξηγούντων τοὺς μηχανισμοὺς τῶν διαφόρων ἐν Νανσὺ ἐργοστασίων, τὰς ἐν τοῖς Μουσείοις καλλιτεχνικὸς εἰκόνας καὶ ἐκθέματα, τὴν φυσικὴν καὶ χημικὴν σύστασιν τοῦ ἐδάφους, τὴν Ἱστορίαν καὶ Γεωγραφίαν τῆς ἐπαρχίας, ἥτις θὰ ἐδέχετο τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐκδρομέων. Ὅλα τὰ βιβλία ταῦτα, εἰς πολλὰ ἀντίτυπα, παρέχονται πρὸς ἀνάγνωσιν, δωρεάν. Ἄλλη λεπτομέρεια, μὴ πιστευτὴ ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ ἑξῆς: ὅτι ἡ Ἑταιρεία διὰ προκηρύξεως ἐν τῷ προγράμματι, ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν τὸ δικαίωμα νὰ ἀφήσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, ἄνευ δικαιολογήσεως, πάντα ἐπιβάτην, ὃν ἤθελε κρίνει ὡς στενοχωροῦντα τοὺς ἄλλους εἴτε διὰ τῶν λόγων καὶ πράξεών του, εἴτε διὰ τῆς ἐνδυμασίας του!

Ἂν ἐρωτᾶτε καὶ διὰ τὰς ἐκτὸς τῆς Γαλλίας διοργανουμένας ἐκδρομὰς τῆς αὐτῆς «Γενικῆς ἑταιρείας τῶν Ἐπιστημῶν» δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς δώσωμεν σαφῆ ἰδέαν ἄλλως ἢ μεταφράζοντες ἐξ ὁλοκλήρου τὸ ἐκδοθὲν καλλιτεχνικὸν πρόγραμμα τῆς εἰς Φινλανδίαν ἐκδρομῆς. Ἐντὸς μηνὸς μόνον, οἱ εὐτυχεῖς Γάλλοι, δύνανται νὰ ἐπισκεφθῶσι καὶ γνωρίσωσι καλῶς, χάρις εἰς τὰ πρακτικώτατα προγράμματα καὶ τοὺς τελείους Ὁδηγούς, τὴν ποιητικὴν Φινλανδίαν μὲ τὰς χιλίας λίμνας, καὶ τὰ μαγευτικά της *Φιόρδ*, τὸ Ἀμβοῦργον, τὴν Κοπεγχάγην, τὴν Πετρούπολιν, τὸ Βερολῖνον, νὰ θαυμάσωσι τὸν πύργον τοῦ Ὠλαγκὸ καὶ τοῦ Ὄλοφσμπορ, τὴν λίμνην Καλλαβέσι, τὸ ταχὺ ρεῦμα τῆς Ἰμάτρας, ν' ἀνέλθωσιν εἰς τὴν Οὐλεαμπόρ, τὴν βορειοτέραν πόλιν τῆς Φινλανδίας...

Ὦ! ὅστις ἔχει «χρόνον καὶ χρῆμα» ἂς μὴ ἀναβάλῃ!

Υ. Γ. Ἐλησμονήσαμεν ν' ἀναφέρωμεν ὅτι τιμὴ εἰσιτηρίου ἐκ Παρισίων διὰ Φινλανδίαν μετ' ἐπανόδου, τροφῆς καὶ κατοικίας εἶναι 1650 φράγκα χρυσᾶ ... ἐκτὸς κρασιοῦ.

Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἁπλῆ **λεπτο**μέρεια.

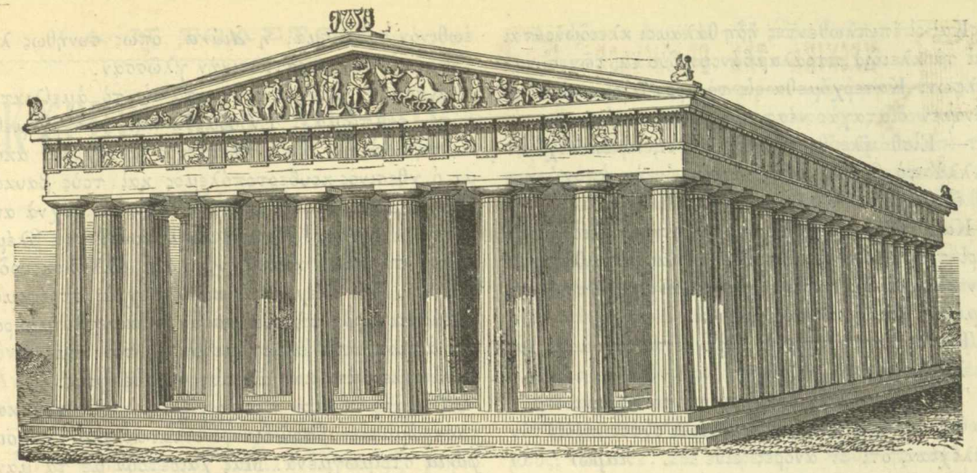

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ*

(Ἐπιστολαὶ μαθητῶν τοῦ Προπαρ. Σχολείου Ἐφέδρων Ἀξιωματικῶν).

Νοέμβριος 1893.

. . . Εἰσερχόμεθα εἰς τὸ προαύλιον τοῦ Σχολείου, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, διὰ μεγάλης σιδηροφράκτου πύλης, πλαισιουμένης ἀπὸ ἐπιμήκεις τυφεκήθρας.

Ὅλοι, ὡς ἐκ συνεννοήσεως βαδίζομεν σιωπηλοὶ καὶ μόνον τῶν βημάτων μας ὁ κρότος ἀντηχεῖ ὑπὸ τὸν πέτρινον θόλον τοῦ φρουρίου.

Ἡ αἰφνιδία ἐκείνη σιωπή μας, τὸ πενθίμως ὀρθούμενον φρούριον μὲ τὴν χορταριασμένην ράχιν του καὶ ὁ ἦχος τῆς ὄπισθέν μας κλεισθείσης σιδηρᾶς θύρας πληροῦν τὴν καρδίαν μου ἐξαίφνης ἀορίστου τινὸς μελαγχολίας, μελαγχολίας ἥτις μοῦ παγώνει τὴν ψυχήν! Αὐτομάτως τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀνέρχονται εἰς τὴν μνήμην μου οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ ἀθανάτου τῆς κολάσεως ποιητοῦ στίχοι: **Lasciate ogni speranza voi ch'entrate.**

Μᾶς ὑποδέχεται ὑψηλόσημος ἐπιλοχίας τοῦ πεζικοῦ, ἄβρὸς τοὺς τρόπους καὶ πολὺ εὐπροσήγορος. Ἡ μορφὴ καὶ ἡ ὁμιλία του προδίδει τὴν ἑπτανησιακὴν καταγωγήν του. Τὸν χαιρετῶμεν καὶ ἀναμένομεν διαταγάς του. Κρατεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας του ξανθὸν ἀγγελουδάκι, κοριτσάκι του, φαίνεται, καὶ ἀφοῦ τὸ ἐφίλησεν ἐπανειλημμένως, μέσα εἰς τὰ γαλανὰ ματάκια του, τὸ ἀφίνει νὰ πομακρυνθῇ καὶ ἀποτεινομενος πρὸς ἡμᾶς:

«*Καλῶς ὡρίστε παῖδες*» γελαστὸς ἀναφωνεῖ, «*ὁρίστε πάρα μέσα*» . . .

καὶ τὸν ἀκολουθοῦμεν προπορευόμενον, σιωπηλοὶ πάντοτε, ἐντὸς δωματίου ἰσογαίου καὶ στενοῦ, ἀναδίδοντος ὀσμὴν χρονίας μούχλας. Μᾶς λέγει, ὅτι ἔχει διαταγὴν νὰ μᾶς χορηγήσῃ ἀνὰ τρία κλινοσκεπάσματα εἰς ἕκαστον. Ἀρχίζει ἡ παραλαβή. Μᾶς δεικνύει τὴν κλίμακα ποῦ θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τοὺς θαλάμους, μέσα εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἐγκαθιδρυθῶμεν. Σπεύδει νὰ μᾶς προσθέσῃ ὅτι «*ἐπὶ τοῦ παρόντος θὰ ὑποφέρωμεν ὀλίγον, διότι ἅμα ἡ προκάτοχος κυβέρνησις διέταξε νὰ παύσῃ ἡ λειτουργία τῆς σχολῆς, ὅλον τὸ ὑλικόν της μετεκομίσθη εἰς τὴν Γενικὴν ἀποθήκην Πειραιῶς*».

—Μὰ καλά, ἀφοῦ ἡ Σχολὴ δὲν ἦτο ἕτοιμη γιατὶ νὰ μᾶς στείλουν ἐδῶπέρα;

—Ῥωτῆστε 'κείνους ποῦ σᾶς ἔστειλαν! . .

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ διέκοψε τὴν *φόραν* τοῦ ἐρωτήσαντος.

Φορτωμένοι μὲ κουβέρτας ἀνερχόμεθα τὴν ὑποδειχθεῖσαν κλίμακα. Πατοῦμεν μὲ κάποιαν δειλίαν τὰ πέτρινα σκαλοπάτια της, ὑγρὰ καὶ φαγωμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐκ τῶν πατημάτων καὶ τῶν ὑετῶν. Χάρις εἰς τὴν *προκαδούραν* τῶν ἀρβυλῶν μας πολὺ συχνὰ γλυστροῦμεν κατὰ τὴν ἀνάβασίν μας. Ὁ ἐπιλοχίας, προπορευθείς, ἀνοίγει τοὺς θαλάμους ποῦ ἦσαν κλεισμένοι τέσσαρες καὶ πλέον μῆνας. Μέσα εὑρίσκονται ἑπτὰ μόνον κρεββάτια, ἐνῷ ἡμεῖς εἴμεθα, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον, τριάκοντα καὶ πλέον! . .

—Τὸν στρατιώτη πρέπει νὰ τὸν διακρίνῃ λιτότης καὶ ἰσότης. "*Ἢ ὅλοι κρεββάτια, ἢ κανείς*, ἀκούεται μία φωνή.

Πετοῦμεν λοιπὸν αὐτοστιγμεὶ εἰς μίαν γωνίαν τὰ σανιδοδίποδα καὶ στρώνομεν κάτω εἰς τὸ πάτωμα.

«*Στρωματσάδα κι' Ἅγιος ὁ Θεός!*»

—Ποῦ εἶνε τὰ προσκέφαλά μας, κυρ' ἐπιλοχία, ἐρωτᾷ εἷς ἐξ ἡμῶν μὲ ἀφέλειαν.

—Στὸν Πειραιᾶ! μὲ θαυμασίαν ἑτοιμότητα ἀπαντᾷ ὁ κὺρ ἐπιλοχίας. Δὲν σᾶς εἶπα πρίν; κουβέντα θέλετε νὰ γίνεται; ἄλλω; ἔχετε τὰς χλαίνας σας!

—Συγγνώμην! ἐνόμιζα . . .

—Νὰ μὴ νομίζῃς!

*) Ἐξ ἀνεκδότου ἔργου τοῦ δικηγόρου καὶ ἐφέδρου ἀξιωματικοῦ Γ. Α. Τζαννετάκη.

Καὶ οἱ ἐπιπλωθέντες ἤδη θάλαμοι κλειδώνονται καὶ τὰ κλειδὰ παραλαμβάνουν δύο ἐκ τῶν συναδέλφων. Κατερχόμεθα εἰς τὸ προαύλιον καὶ ἀναμένομεν διαταγὰς νέας.

— Εἶσθ' ἐλεύθεροι, μᾶς λέγει, ὁ ἐπιλοχίας. Ἀλλὰ τὸ βράδυ *'στὰς ὀκτὼ*, 'ςτὴν ἀποχώρησι θὰ εἶσθ' ἐδῶ.

Καθ' ὁδὸν *κουρδίζομεν* συζήτησιν διεξοδικὴν περὶ τῆς κυβερνητικῆς ἀβελτερίας καὶ θέτομεν τὴν κατακλεῖδά της εἰς τὸν «Μαῦρον Γάτον» μὲ κάμποσα ποτήρια μπίρας . . . .

Τὴν ὀγδόην ἑσπερινὴν ὥραν ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ Σχολεῖον.

Ἐνεργεῖται ἀπὸ ἕνα λοχίαν τὸ κεκανονισμένον προσκλητήριον καὶ ἀναφέρει οὗτος πρὸς τὸν ἐπιλοχίαν, ὅτι οἱ ἄνδρες εἶνε . . . *παρών!* Ὁ ἐπιλοχίας ἀποχωρῶν μᾶς συνιστᾷ νὰ ἑτοιμάσωμεν τὰ ροῦχά μας διὰ τὸν ὕπνον ἐν ἄκρᾳ ἡσυχίᾳ. Στρώνομε κάτω τὰς κουβέρτας μας, διπλώνομεν μέσα εἰς τοὺς μανδύας τὰς σκελέας καὶ τ' ἀμπέχονά μας διὰ προσκέφαλα καὶ ξαπλωνόμεθα συνομιλοῦντες καὶ καπνίζοντες. Ἡ ὥρα εἶνε ἑννάτη τῆς ἑσπέρας. Αἴφνης ἕνας κοντὸς γαλανομάτης :

—Μὰ τί διάβολο ! Θὰ κοιμηθοῦμε μὲ τῆς κότες ; ἀναφωνεῖ ὀρθούμενος. Ντροπή μας ! Σηκωθῆτε ἐπάνω νὰ ξεσκάσωμε λιγάκι . . .

—Τί ἔχεις σκοπὸν νὰ μᾶς προτείνῃς ;

—Ξεύρω γώ· γιὰ σηκωθῆτε καὶ θ' ἀκοῦστε.

Καὶ ὅλοι μὲ τὰ νυκτικά μας, ὅπως ἤμεθα, ὀρθοὶ πετοῦμεν μέσ' ἀπὸ τὰ ροῦχά μας, ἕτοιμοι ν' ἀκούσωμεν τὸ τί θὰ μᾶς προτείνῃ ὁ κοντὸς γαλανομμάτης.

—Προτείνω, λέγει, μὲ ὕφος σοβαρόν, νὰ κάμωμ' ἔφοδον στὸν διπλανόν μας θάλαμον καὶ ὅλους, γνωστοὺς κι' ἀγνώστους νὰ τοὺς λυσσάξουμε στῆς καρπαζιές.

Προτοῦ νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα του, ὁρμῶμεν ὅλοι μας ξυπόλυτοι, μὲ ἀλαλαγμοὺς καὶ παραγγέλματα στρατιωτικὰ μέσα εἰς τὸν διπλανόν μας θάλαμον. Κι' ἀρχίζει ἐκεῖ μέσα φοβερὸς κουβερτοπόλεμος μὲ τὸν γαλανομμάτην ἐπὶ κεφαλῆς. Γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι μαλλιὰ κουβάρια. Ὁ θάλαμος ἀνάστατος. Κουβέρται, πανταλόνια, ἄρβιλα, πηλήκια, βιβλία, ὅλα ἀναμιξ εἰς τὴν μέσην τοῦ θαλάμου σωρεύονται, ἀποτελοῦντα *τρόπαιον τῆς νίκης*, ἐνῷ ὁ γαλανομμάτης ἀρχηγὸς μὲ τρεῖς ὑπασπιστάς του ὁδηγεῖ θριαμβευτικῶς τρεῖς αἰχμαλώτους στὸ κονάκι μας. Καὶ ποία νομίζεις ἦτο ἡ ποινή των ; Νὰ κοιμηθοῦν ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὸν θάλαμόν μας, φοροῦντες τὰ πηλήκιά των !

Κ' ἐκοιμήθησαν.

Ἀλλ' εἰς τὴν κλίμακα ἀκούονται βηματισμοί. Ὁ θόρυβος τῆς μάχης φαίνεται ἀφύπνισε τὸν κάτω μένοντα ἐπιλοχίαν.

Ἀμέσως, χωρὶς νὰ χάσωμεν καιρόν, χαμηλόνομεν τὸ φῶς καὶ ρογχαλίζομεν... στρατιωτικῶς!

* * *

Τὴν ἑπομένην πρωὶ πρωὶ μ�ς ἀφυπνίζει τὸ ἐωθινὸν σάλπισμα, ἡ *Διάνα*, ὅπως συνήθως λέγεται εἰς τὴν στρατιωτικὴν γλῶσσαν.

Κατάρα ὁμόθυμος ἀπαντᾷ εἰς τὸ ἀμείλικτον αὐτὸ σάλπισμα. Ἐνδυόμεθα καὶ κατερχόμεθα εἰς τὴν αὐλήν. Τοὺς πλείστους ἀπασχολεῖ ἀκόμη ὁ χθεσινὸς κουβερτοπόλεμος καὶ τοὺς βαυκαλίζει ἡ ἐλπίς, ὅτι θὰ ἐπαναλαμβάνεται συχνὰ αὐτὸ τὸ Πανηγῦρι. Περιεργαζόμεθα διὰ τοῦ βλέμματος τὰ πέριξ καπνίζοντες καὶ ἀλληλοκουρδιζόμενοι. Τὰ βλέμματα πολὺ συχνὰ στρέφομεν ἀπέναντι πρὸς τὴν θάλασσαν. Φαίνεται μακρόθεν ἀτμόπλοιον εἰσερχόμενον εἰς τὸν λιμένα.

Περιμένομεν καὶ ἄλλους συναδέλφους.

Τὸ ἀτμόπλοιον προσεγγίζει κ' ἐπὶ τοῦ καταστρώματος αὐτοῦ διακρίνονται ἀρκετά ... *κουφόνια* στριμωγμένα. Μᾶς χαιρετοῦν μὲ τὰ μαντήλια των. Μαζευόμεθα κι' ἡμεῖς εἰς τὰς κάτω ἐπάλξεις τοῦ φρουρίου καὶ ἀντιχαιρετῶμεν. Μερικοὶ ἀνέρχονται ἐπὶ τῶν παραθύρων καὶ χαιρετοῦν μέ ... κουβέρτες !

Οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι εἶνε συνάδελφοι.

Μετ' ὀλίγον ἀποβιβάζονται κι' αὐτοὶ κ' ἔρχονται εἰς συνάντησίν μας. Τοὺς ὑποδεχόμεθα μὲ πολλὴν χαρὰν καὶ μ' ἀρκετὰ μειδιάματα.

— «*Καλῶς τὰ παιδιά*» ἐν στιγμῇ ἐνθουσιασμοῦ ἀναφωνεῖ ἐπανειλημμένως ὁ σαλπιγκτής μας.

— Μὴ χειρότερα, μὴ χειρότερα ! προσθέτει κατεσκληκὸς γεροντιον, ἐκτελοῦν χρέη *καφετζῆ* τοῦ Σχολείου.

Ἡμεῖς, καθὸ ... *ἀρχαιότεροι*, δίδομεν εἰς αὐτοὺς τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας ἵνα τοὺς καταστήσωμεν ἐνημέρους εἰς τὰ τοῦ σχολείου. Ἤδη αἱ συζητήσεις μας ἔχουν περισσοτέραν ζωηρότητα καὶ ἀπολαμβάνομεν τὴν ὡραίαν λιακάδαν μὲ περισσοτέραν ὄρεξιν.

Ἔξαφνα, βλέπομεν ἀξιωματικὸν τοῦ Πεζικοῦ εἰσερχόμενον μὲ ὕφος ἀρειμάνιον. Εἶνε ὑψηλόσωμος ταγματάρχης, μὲ φυσιογνωμίαν αὐστηράν, ὅπως ὅλοι οἱ στρατιωτικοὶ τῆς ἐποχῆς του.

Τῷ ἀποδίδομεν τὸν κεκανονισμένον χαιρετισμόν. Μᾶς ἀντιχαιρετᾷ, μᾶς *περιλούει* μὲ τό... βλέμμα του, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Εἶνε ὁ Κὺρ *Ποδικητής*, λέγει χαμηλοφώνως ὁ σαλπιγκτὴς καὶ σπεύδει νὰ προσθέσῃ :

« *Εἶτε πατριώτης μου*», καπετάνιος μάλαμα.

Εὐχάριστος πληροφορία.

Δὲν εἶχον παρέλθῃ ὀλίγαι στιγμαί, καὶ ὁ ταγματάρχης ἐξέρχεται τοῦ γραφείου καὶ διὰ νεύματος μᾶς καλεῖ νὰ πλησιάσωμεν.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶσθ' ἐλεύθεροι μᾶς λέγει. Ἀκόμη δὲν ἐτακτοποιήθη τὸ Σχολεῖον καὶ δι' ὀλίγας ἡμέρας θᾶχετ' ἀρκετὴν ἐλευθερίαν. Ὥστε τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν ἀποχώρησιν νὰ εἶσθ' ἐδῶ. »

Εἶπε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐνῷ ἡμεῖς, 'σὰν νὰ ἤμεθα φυλακισμένοι πρὸ πολλοῦ, ὡρμήσαμεν πρὸς τὴν ἔξοδον, διασκορπισθέντες καθ' ὁμάδας εἰς τὴν πόλιν δίκην περιηγητῶν...

Γ. Α. Τζαννετάκης

Λ. Ν. ΤΟΛΣΤΟΗ

ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ ΔΟΥΛΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Κατὰ μετάφρασιν **Π. Ἀξιώτου**).

— Ποιὸς περνᾷ ; ἀνέκραξεν οὗτος, σταματῶν τὸν ἵππον, ἀλλ' ἀναγνωρίσας εὐθὺς τὸν Βασίλην Ἀνδρέϊτζ, ἔδραξε τὸ ἀντιρρύμιον τοῦ ἐλκήθρου καὶ ψηλαφῶν διὰ τῶν χειρῶν ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ χείλους του.

Ἦτο γνώριμος τοῦ Βασίλη Ἀνδρέϊτζ χωρικὸς Ἠσαΐας, γνωστὸς εἰς τὰ περίχωρα ὡς πρῶτος κλεφταλογᾶς.

— Ἄ, Βασίλη Ἀνδρέιτζ, καὶ γιὰ ποῦ ἂν θέλῃ ὁ θεός ; εἶπεν ὁ Ἠσαΐας, περιλούων τὸν Νικήταν μὲ τὴν ὀσμὴν τῆς βότκας ὁποῦ εἶχε ροφήσῃ.

— Εἴμαστε γιὰ τὸ Γαρᾶτσκινο

— Καὶ ποῦ ἐπέσετε! Ἤπρεπε νὰ τραβήξετε κατὰ τὸ Μαλάχοβο.

—Τί βγαίνει πῶς ἤπρεπε, ἀφοῦ δὲν τὰ καταφέραμε, εἶπεν ὁ Βασίλη Ἀνδρέϊτζ, σταματῶν τὸν ἵππον.

— Καλὸ ἀλογάκι, εἶπεν ὁ Ἠσαΐας, παρατηρῶν τὸν ἵππον καὶ ἀνασύρας, δι' ἐμπείρου κινήσεως, μέχρις αὐτῆς τῆς ρίζης, τὸν χαλαρωθέντα κόμβον τῆς οὐρᾶς τοῦ ζώου.

—Καὶ δὲ θὰ ξενυχτίσετε, τί λέτε ;

—Ὄχι, ἀδερφέ, εἶν' ἀνάγκη νὰ φύγωμε.

—Σὰν εἶν' ἀνάγκη. Καὶ ποιὸς εἶν' ἐδῶ; Ἄ, ὁ Νικήτας Στεπάνιτζ !

—Καὶ ποιὸς ἄλλος θᾶνε; ἀπήντησεν ὁ Νικήτας.— Μόνο ξέρεις, καλέ μου, πῶς νὰ κάμωμε νὰ μὴν ξαναχάσωμε τὸ δρόμο.

—Καὶ τί ἀνάγκη ἔχετε ; Γύρισε πίσω, πάρε τὸ δρόμο ἴσια καὶ σὰν βγῆτε ὄξω, ὅλο ἴσια. Ζερβὰ δὲ χρειάζεται. Σὰν βγῆτε στὸ μεγάλο δρόμο, τότε παίρνετε ζερβά !

— Καὶ ἡ στροφὴ ἀπὸ τὸ μεγάλο δρόμο ποῦ εἶνε — καλοκαιρινὰ ἢ χειμωνιάτικα ; ἠρώτησεν ὁ Νικήτας.

— Χειμωνιάτικα. Εὐθὺς ποῦ εὔγῃς ὄξου, εἶνε κάτι θάμνοι, ἀντικρὺ μ' αὐτοὺς ἕνας μεγάλος στύλος ἀπὸ βαλανιδιά, πυκνόφυλλος· αὐτοῦ εἶνε.

Ὁ Βασίλη Ἀνδρέϊτζ ἔστρεψε ὀπίσω τὸν ἵππον καὶ ἐπροχώρησε διὰ τῆς λεωφόρου.

— Ἢ νὰ ἐξενυχτίζετε καλλίτερα ! τοῦ ἐφώναξεν ὄπισθεν ὁ Ἠσαΐας.

Ἀλλ' ὁ Βασίλη Ἀνδρέϊτζ, χωρὶς νὰπαντήσῃ παρώτρυνε τὸν ἵππον· πέντε βερστίων δρόμον εὐθύν, ἐκ τῶν ὁποίων δύο διὰ τοῦ δάσους, ἐφαίνετο εὔκολον νὰ διατρέξουν, τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ ὁ ἄνεμος ὡσὰν νὰ ἐκόπασε καὶ ἡ χιὼν ὡσὰν νὰ ἠλαττοῦτο.

Διέσχισαν ἐκ νέου τὴν ὁδὸν ὀπίσω, τρέχοντες ἐπὶ πεπατημένης καί, ποῦ καὶ που, ἐκ νωπῆς κόπρου, μαυριζούσης λεωφόρου, καὶ ἀφήσαντες ὀπίσω τὴν αὐλὴν μὲ τ' ἀσπρόρρουχα, ὅπου τὸ ἄσπρο ὑποκάμισον ἀποσπασθέν, ἐκρέματο ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον παγωμένης χειρίδος, ἐπλησίασαν ἐκ νέου τὰς φοβερὰ θορυβούσας λύγους καὶ ἐξῆλθον εἰς τὸ ἀνοικτὸν πεδίον.. Ἡ χιονοθύελλα μακρὰν τοῦ νὰ κατευνάζηται, ὡσὰν νὰ εἶχε τώρα πλειοτέραν ἔντασιν. Ὁ δρόμος ὅλος ἦτο χιονοσκεπὴς καὶ μόνον ἀπὸ τοὺς πασσάλους θὰ ἔβλεπέ τις ὅτι δὲν ἀπεπλανήθη. Καὶ οἱ πάσσαλοι ὅμως δύσκολα διεκρίνοντο ἐμπρός, τοῦ ἀνέμου πνέοντος κατὰ πρόσωπον.

Ὁ Βασίλη Ἀνδρέϊτζ ἐμισόκλειε τοὺς ὀφθαλμούς, ἔκυπτε καὶ παρετήρει τοὺς πασσάλους, τὸ πλεῖστον ὅμως ἄφηνε τὸν ἵππον ἐλεύθερον ἐλπίζων εἰς αὐτόν. Καὶ πράγματι ὁ ἵππος δὲν ἐξετρέπετο, ἀλλ' ἐπροχώρει στρέφων δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ κατὰ τοὺς ἐλιγμοὺς τοῦ δρόμου, ὃν ἠσθάνετο στερεὸν ὑπὸ τοὺς πόδας. Εἰς τρόπον ὥστε ἂν καὶ ἡ χιὼν ἔπιπτεν ἀφθονωτέρα καὶ ὁ ἄνεμος ἦτο σφοδρώτερος, οἱ πάσσαλοι ἐξηκολούθουν νὰ φαίνωνται πότε δεξιᾷ καὶ πότε ἀριστερᾷ.

Διέτρεξαν οὕτω ἐπὶ δέκα λεπτά, ὅταν αἴφνης πρὸ τοῦ ἵππου ἐφάνη μελανὸν σημεῖον, κινούμενον ἐντὸς καμπύλου χιονώδους δικτύου ὠθουμένου ἀπὸ τὸν ἄνεμον. Ἦσαν καὶ οὗτοι ὁδοιπόροι. Ὁ Καστανός, προφθάσας τοὺς ἐπλησίασε τόσον, ὥστε μὲ τοὺς πόδας ἐκτύπα τὸ θωρακεῖον τοῦ προτρέχοντος ἐλκήθρου.

— Προπέρασε ...ε ...ε ...ε μπρός ! ἀνεφώνουν ἐκ τοῦ ἐλκήθρου.

Ὁ Βασίλη Ἀνδρέϊτζ ἐζήτησε νὰ προπεράσῃ. Εἰς τὸ ἐλκηθρον ἐκάθηντο χωρικοί, τρεῖς ἄνδρες καὶ μία γυναῖκα. Προφανῶς κάπου τοὺς εἶχον ξενίσῃ καὶ ἐπέστρεφον ἀπὸ τὴν ἑορτήν.

Ὁ εἷς τῶν χωρικῶν ἐμάστιζε τὰ ὀπίσθια τοῦ ἱππαρίου των μὲ μίαν βέργαν. Οἱ δύο ἄλλοι, χειρονομοῦντες, κάτι ἐφώναζαν ἐμπρός. Ἡ γυνὴ δέ, τυλιγμένη, χιονοπερίχυτος, ἐκάθητο ἀπαθὴς καὶ ἥσυχος εἰς τὰ ὄπισθεν τοῦ ἐλκήθρου.

— Ποιοὶ εἴσαστε ; ἀνέκραξεν ὁ Βασίλη Ἀνδρέϊτζ.

— Ἄ-α-α. .. σκη ἠκούετο μόνη ἀπάντησις.

— Ποῖοι, λέω ;

— Ἄ - α - α - σκη ! μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις ἀνεφώνησεν εἷς τῶν χωρικῶν, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ διακρίνεται τί ἔλεγε.

— Δός του ! Μπρός !

— Ἀπ' τὸ πανηγύρι φαίνεται,

— Μπρός, μπρός ! Δός του, Σιόμκα ! Πέρασε ; Δός του !

Τὰ ἐλκηθρα συνεκρούσθησαν κατὰ τὰ ἄκρα, παρ' ὀλίγον συνεπλέκοντο, ἐν τέλει ἀπεχωρίσθησαν, καὶ τὸ τῶν χωρικῶν ἤρχισε νὰ ὑποχωρῇ.

Τὸ δασύτριχον, καταχιονισμένον, κυλαρωτὸν ἱππάριον, βαρέως ἀναπνέον ὑπὸ τὸ χαμηλὸν τόξον, ἐφαίνετο μετὰ κόπου σύρον τοὺς βραχεῖς του πόδας διὰ τῆς βαθείας χιόνος, ρίπτον αὐτοὺς

ὑποκάτω του. Τὸ ρύγχος του, νεαρὸν προφανῶς, μὲ συνεσφιγμένον, ὡς τοῦ ἰχθύος, τὸ κάτω χεῖλος, μ' ἐντεταμένους τοὺς ρώθωνας καὶ τὰ ὦτα συνεσταλμένα ἐκ φόβου, ἐκρατήθη, ἐπί τινα δευτερόλεπτα, παρὰ τὸν ὦμον τοῦ Νικήτα, κατόπιν ἤρξατο ὑποχωροῦν.

— Τὸ κρασί τί δὲν κάνει, εἶπεν ὁ Νικήτας Τὸ ἐτελείωσαν τὸ φτωχὸ τ' ἀλογάκι· καθαυτὸ ἀγριαθρῶποι.

Ἐπί τινα λεπτὰ ἠκούετο ὁ ρόγχος τοῦ ἐξηντλημένου ἱππαρίου, αἱ μεθυσμέναι κραυγαὶ τῶν χωρικῶν, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ρόγχος καὶ κραυγαὶ ἐσίγησαν καὶ πέριξ ἠκούετο πάλιν, μόνον ὁ ὁ περὶ τὰ ὦτα συριγμὸς τοῦ ἀνέμου καὶ ἔστιν ὅτε ὁ ἀσθενὴς τριγμὸς τῶν ἀξόνων ἐπὶ τῶν ἀπογυμνωμένων σημείων τοῦ δρόμου.

Ἡ συνάντησις αὕτη ἐχαροποίησε καὶ ἐνεθάρρυνε τὸν Βασίλη Ἀνδρέϊτζ ὅστις τολμηρότερα τώρα καὶ παραβλέπων τοὺς πασσάλους, ἤλαυνε τὸν ἵππον, ἐλπίζων εἰς αὐτόν.

Ὁ Νικήτας, μὴ ἔχων τί νὰ κάμῃ, ἀπεκοιμήθη. Αἴφνης ὁ ἵππος ἐστάθη καὶ ὁ Νικήτας παρ' ὀλίγον ἔπιπτε μὲ τὴν μύτην πρὸς τὰ ἐμπρός!

Καὶ πάλι, βλέπω, δὲν πᾶμε καλά, εἶπεν ὁ Βάσίλη Ἀνδρέϊτζ.

— Πῶς;

— Στύλοι δὲν φαίνονται. Πάλι ἐλεξοδρομήσαμε.

— Κι' ἂν τὸν ἐχάσαμε τὸ δρόμο, νὰ τὸν ζητήσωμε, εἶπε λακωνικῶς ὁ Νικήτας, ἐγερθεὶς δὲ κ' ἐλαφροπατῶν μὲ τὸν σκολιὸν βηματισμόν του, ἐπροχώρησε διὰ τῶν χιόνων. Ἐβάδιζεν ἐπὶ πολὺ κρυπτόμενος, ἀναφαινόμενος καὶ ἐκ νέου γινόμενος ἄφαντος, ἐν τέλει δ' ἐπέστρεψε.

— Δρόμος ἐδῶ δὲν εἶναι, μπορεῖ νὰ εἶναι μπροστὰ κάπου, εἶπε, καθήσας ἐπὶ τοῦ ἐλκήθρου.

Σκότος ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐπέρχεται. Ὁ χιονοστρόβιλος εἶχε τὴν αὐτὴν ἔντασιν.

— Ν' ἀκούαμε τοὐλάχιστο ἐκείνους τοὺς χωριανούς, εἶπεν ὁ Βασίλη Ἀνδρέϊτζ.

— Νὰ ποῦ δέν μας φτάσανε· φαίνεται μακρυὰ ἐπέσανε· ἠμπορεῖ κι' αὐτοὶ νὰ ἐχάσανε τὸ δρόμο, εἶπεν ὁ Νικήτας.

— Καὶ ποῦ νὰ τραβήξωμε: εἶπεν ὁ Βασίλη Ἀνδρέϊτζ.

— Νὰ μείνῃ τ' ἄλογο στὴ διάθεσί του, εἶπεν ὁ Νικήτας.— Αὐτὸ θὰ μᾶς πάῃ. Δός μου τὰ γκέμια.

Ὁ Βασίλη Ἀνδρέϊτζ παρέδωκε τὰς ἡνίας τόσῳ μᾶλλον προθύμως, καθόσον αἱ χεῖρές του, ἐντὸς τῶν θερμῶν χειρίδων εἶχον ἀρχίσει νὰ παγώνουν.

Ὁ Νικήτας ἐκράτει μόνον τὰ ἡνία προσπαθῶν νὰ μὴν τὰ κινῇ διόλου, χαίρων ἐπὶ τῇ εὐφυΐᾳ τοῦ εὐνοουμένου του. Πράγματι, ὁ νοήμων ἵππος στρέφων ἀλληλοδιαδόχως τὰ ὦτα εἰς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἤρξατο μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον ν' ἀλλάζῃ διεύθυνσιν.

— Μόνο πῶς δὲ μιλεῖ, ἔλεγεν ὁ Νικήτας.— Δὲς τί κάνει. Μπρός, μπρός, ἔτζι, ἔτζι.

Ὁ ἄνεμος ἔπνεε τώρα ὄπισθεν καὶ ὁ καιρὸς ἦτο θερμότερος.

— Μὰ σοῦ ἔχει ἕνα μυαλό, ἐξηκολούθει ἐπαινῶν τὸν ἵππον ὁ Νικήτας.— Ἐκεῖνο τὸ Κιργιζάκι εἶνε δυνατό, μὰ κουτό. Ἀμ' αὐτὸ δὲς τί κάνει μὲ τ' αὐτιά του. Κανένας τηλέγραφος δὲ χρειάζεται, μυρίζεται ἀπ' ἐδῶ κ' ἕνα βέρστι.

Καὶ δὲν παρῆλθεν ἡμίσεια ὥρα, ὅτε πράγματι κάτι ἐμαύρισεν ἔμπροσθεν· δάσος, ἢ χωρίον, δεξιᾷ δὲ ἐφάνησαν ἐκ νέου πασσαλοι. Προφανῶς εἰσῆλθον ἐκ νέου εἰς δρόμον βατόν.

— Καλὲ μὰ ἤλθαμε πάλι στὸ Γρίσκινο, εἶπεν αἴφνης ὁ Νικήτας.

Τωόντι ἀριστερᾷ των τώρα ἦτο ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος σισοβολῶν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔπιπτεν ἡ χιών, ἀπήντησαν δὲ τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο σχοινίον μὲ τὰ παγωμένα ἀσπρόρρουχα, τὰ ὁποῖα ἐξηκολούθουν τὸ ἀπηλπισμένον των τίναγμα.

Εἰσῆλθον ἐκ νέου εἰς τὴν ὁδόν, ὅπου ἐπεκράτει ἡσυχία, θερμότης, εὐθυμία· ἐφάνη πάλιν ὁ κοπρισμένος δρόμος καὶ ἠκούσθησαν ἐκ νέου φωναί, ἄσματα, ὑλακαὶ κυνός. Καὶ ἦτο τόσον ἀργὰ πλέον, ὁποῦ εἰς μερικὰ παράθυρα ἐφάνησαν φῶτα.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ ὁ Βασίλη Ἀνδρέϊτζ ἔστρεψε τὸν ἵππον πρός τινα μεγάλην καλοκτισμένην οἰκίαν καὶ τὸν ἔσταμάτησε παρὰ τὴν αὐλόθυραν.

— Φώναξε ὄξω τὸν Ταράς, εἶπε τοῦ Νικήτα. Ὁ Νικήτας ἐπλησίασε τὸ χιονόφορτον, φωτεινὸν παράθυρον, εἰς τὸ φῶς τοῦ ὁποίου ἔλαμπον, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ῥιπιζόμεναι, νιφάδες χιόνος καὶ ἔκρουσε μὲ τὴν μάστιγα

— Ποιὸς εἶνε; ἀπήντησε φωνὴ εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Νικήτα.

— Οἱ Μπρεχουνὼφ ἀπὸ τὸ Κρεστί, καλὲ ἄνθρωπε, ἀπήντησεν ὁ Νικήτας—ἔβγα μιὰ στιγμή.

Ἀπεσύρθησαν ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ μετὰ δύο λεπτὰ ἠκούσθη ἀνοιχθεῖσα θύρα εἰς τὸν πρόδομον, ἔπειτα ἐκρότησε τὸ μάνδαλον τῆς ἔξω θύρας καὶ συγκρατῶν αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ἐπρόβαλε γέρων χωρικὸς λευκογένειος, φέρων ὑψηλὸν διφθέρινον πῖλον καὶ ἐπὶ τῶν νώτων ἐριμμένον κοντογοῦνι ἐπὶ λευκοῦ ἑορτασίμου ὑποκαμίσου, ἔχων ὄπισθέν του νέον ἄνδρα, μὲ κόκκινον ὑποκάμισον καὶ δερμάτινα ὑποδήματα.

— Κοπιάσετε, εἶπεν ὁ γέρων.

— Ἐχάσαμ' ἀδελφέ, τὸ δρόμο, εἶπεν ὁ Βασίλη Ἀνδρέϊτζ. — Ἐπηγαίναμε στὸ Γαριάτσκινο καὶ ἤλθαμ' ἐδῶ σὲ σᾶς. Ἐγυρίσαμε πίσω πάλι ἐπλανηθήκαμε.

— Ἀκοῦς τί πάθατε, εἶπεν ὁ γέρων.— Πέτρο, πήγαινε ἄνοιξε τὴν αὐλόπορτα, εἶπεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν νέον μὲ τὸ ἐρυθρὸν χιτώνιον.

— Εὔκολον πρᾶμα, ἀπήντησεν ὁ νέος εὐθύμως καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸν πρόδομον.

— Μὰ δὲ σκοπεύομε νὰ ξενυχτίσωμε, εἶπεν ὁ Βασίλη Ἀνδρέϊτζ.

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶτε νυχτιάτικα; μείνατε.

— Μ' εὐχαρίστησι θὰ μέναμε, μὰ πρέπει νὰ πᾶμε.

— Νὰ ζεσταθῆτε, τὸ ἐλάχιστο, δίπλα στὸ σαμαβάρι, εἶπεν ὁ γέρων.

— Αὐτὸ γίνεται, εἶπεν ὁ Βασίλη Ἀνδρέϊτζ — περισσότερο δὲ θὰ σκοτεινιάσῃ, ὕστερα θὰ βγῇ τὸ φεγγάρι— θὰ φέξῃ. Νὰ μπεῦμε, τί λές, νὰ ζεσταθοῦμε, Νικήτα;

— Γιατί ὄχι, ἂς ζεσταθοῦμε, εἶπεν ὁ Νικήτας, τὸν ὁποῖον εἶχε διαπεράσῃ τὸ ψύχος καὶ ὅστις ἐπεθύμει μόνον νὰ θερμάνῃ ἐπὶ τῆς ἑστίας τὰ παγωμένα του μέλη.

Ὁ Βασίλη Ἀνδρέϊτζ εἰσῆλθε μὲ τὸν γέροντα εἰς τὴν καλύβην, ὁ δὲ Νικήτας διὰ τῆς ἀνοιχθείσης ὑπὸ τοῦ Πέτρου αὐλείας θύρας, ὡδήγησε τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ προστέγιον τοῦ ἁμαξοστασίου, Αὐτὸ ἦτο κατακοπρισμένον καὶ τὸ ὑψηλὸν τόξον προσέκρουσεν εἰς τὸ ὑπόστεγον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκοιτάζοντο ὄρνιθες μ' ἕνα πετεινόν· τὰ πτηνὰ ἐκακάρισαν δυσαρέστως, ἀναρριχηθέντα διὰ τῶν ὀνύχων ἐπὶ τοῦ ὑποστέγου. Τὰ θορυβηθέντα πρόβατα, κροτοῦντα διὰ τῶν ὁπλῶν ἀνὰ τὴν παγωμένην κόπρον ὑπεχώρησαν ἐν σπουδῇ πρὸς τὰ πλάγια. Κύων, προφανῶς νέος, ἐξέβαλε γοερὰς ὑλακὰς μὲ φόβον καὶ κακεντρέχειαν.

Ὁ Νικήτας εἰς ὅλους ἀπέτεινε τὸν λόγον· ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὰς ὄρνιθας, διαβεβαιώσας αὐτάς, ὅτι δὲν θὰ τὰς ἠνόχλει περισσότερον, ἤλεγξε τὰ πρόβατα διὰ τὸν μάταιον φόβον των καὶ ἔδιδε διαρκῶς συμβουλὰς εἰς τὸ κυνάριον ἐν ᾧ καιρῷ προσέδενε τὸν ἵππον.

— Ἔτσι θὰ εἶν' ὡραῖα, εἶπεν ὁ Νικήτας, ἀποτιννάσσων ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χιόνα. — Εἶδες ἐκεῖ, κακὸ ποῦ κάνει! ἐπρόσθεσε ἀποταθεὶς πρὸς τὸν κύνα. — Σὲ φθάνει! Φτάνει πλιό, κουτόπραμμα. Φτάνει. Τὸν ἑαυτό σου μόνο ἀνησυχεῖς, ἔλεγε. — Δὲν εἴμαστε κλέφτες· τοῦ σπιτιοῦ εἴμαστε....

— Σὰν ποῦ εἶνε γραμμένο, τρεῖς σύμβουλοι τοῦ σπιτιοῦ, εἶπεν ὁ νέος χωρικός, ὠθήσας, διὰ χειρὸς ἰσχυρᾶς, ὑπὸ τὸ προστέγον, τὸ ἔλκηθρον, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνῃ ἔξω.

— Πῶς; ποῖοι σύμβουλοι; εἶπεν ὁ Νικήτας.

— Ἔτσι 'νε γραμμένο στὸν Πούλσην· μπαίνει στὸ σπῆτι ἕνας κλέφτης—ὁ σκύλος γαυγίζει ποῦ θὰ πῇ, μὴν κοιμᾶσαι, τὰ μάτια σου τέσσαρα. Ὁ πετεινὸς κράζει, θὰ πῇ, σήκω ἀπάνω. Ἡ γάτα νίβεται, σημάδι πῶς ἦρθε μουσαφίρης, ἑτοιμάσου νὰ τονε φιλέψῃς, εἶπεν ὁ νέος μειδιῶν.

Ἦτο ἐγγράμματος ὁ Πέτρος καὶ ἤξευρε σχεδὸν ἐκ στήθους τὸν Πάουλσον,* τοῦ ὁποίου τὸ μοναδικὸν βιβλίον κατεῖχε; ἠγάπα δὲ προπάντων ὅταν ὀλίγον εὐθυμοῦσε, ὅπως σήμερον, ν' ἀναφέρῃ ἐξ αὐτοῦ τὰ ρητὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εὕρισκε κατάλληλα εἰς τὴν περίστασιν.

— Σωστά, εἶπεν ὁ Νικήτας.

— Ὡς τόσο φαίνεσαι κρυωμένος, μπάρμπα, ἐπρόσθεσεν ὁ Πέτρος.

— Εἶμαι λιγάκι, εἶπεν ὁ Νικήτας.

Διὰ τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ προδόμου εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν.

IV.

Ἡ αὐλή, περὶ ἧς ὁ λόγος, ἦτο ἐκ τῶν πλουσιωτέρων τοῦ χωρίου. Ἡ οἰκογένεια ἐκτὸς τῶν λαχόντων αὐτῇ πέντε μερισμάτων γῆς ἐνοικίαζε καὶ ξένας γαίας. Ὑπῆρχον εἰς τὴν αὐλὴν ἓξ ἄλογα, τρεῖς ἀγελάδες, δύο μοσχάρια καὶ εἴκοσι κεφάλια πρόβατα. Ἀπετέλουν δὲ τὴν οἰκογένειαν 22 ψυχαί· τέσσαρες υἱοὶ νυμφευμένοι, ἓξ ἐγγόνια, ἐξ ὧν νυμφευμένος ἦτο μόνον ὁ Πέτρος, δύο δισέγγονα, τρία ὀρφανὰ καὶ τέσσαρες νύμφαι μὲ τὰ παιδιά των. Ἦτο ἀπὸ τοὺς σπανίους οἴκους τοὺς μείναντας ἀδιαιρέτους, καὶ εἰς αὐτὸν ὅμως πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀρχίσῃ ὑπόκωφος, ἐσωτερικὴ ὡς πάντοτε, μεταξὺ τῶν γυναικῶν, ἐριστικὴ ἐργασία, ἀφεύκτως μέλλουσα νὰ καταλήξῃ εἰς προσεχῆ διαίρεσιν. Δύο τῶν υἱῶν εἰργάζοντο εἰς Μόσχαν ὡς ὑδροφόροι, εἷς ἄλλος ἦτο στρατιώτης. Παρόντες τώρα ἦσαν ὁ γέρων, ἡ γερόντισσα, ὁ οἰκοκύρης υἱός, ἕνας ἄλλος ἐλθὼν ἐκ Μόσχας χάριν τῆς ἑορτῆς καὶ ὅλαι αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά· ἐκτὸς τῶν οἰκιακῶν εἶχον καὶ κάποιον ξένον, τὸν γείτονά των δημογέροντα.

Ὑπὲρ τὴν τράπεζαν ἐν τῇ καλύβῃ ἐκρέματο λαμπτὴρ μὲ ἀσπιδίσκην ἄνωθεν, ἀπλέτως φωτίζων τὴν ὑπ' αὐτὸν συσκευὴν τοῦ τείου, μίαν φιάλην μὲ βότκαν, ὀρεκτικὰ καὶ τοὺς ἐν τῇ τιμητικῇ γωνίᾳ ἐκ κεράμων τοίχους, μὲ τὰς ἐπ' αὐτῶν ἁγίας εἰκόνας καὶ τὰ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ζωγραφήματα. Τὴν πρώτην θέσιν κατεῖχε παρὰ τὴν τράπεζαν ὁ Βασίλη Ἀνδρέϊτζ μὲ μόνον τὸ μαῦρον του κοντογοῦνι, ἐκμυζῶν τοὺς παγωμένους του μύστακας καὶ περιφέρων, ἐπὶ τῶν ἐνοίκων καὶ τῆς καλύβης, τοὺς καμπυλωτούς, γυποειδεῖς ὀφθαλμούς του. Ἐκτὸς αὐτοῦ, παρὰ τὴν τράπεζαν ἐκάθητο, λευκογένειος, φαλακρὸς γέρων, ὁ οἰκοδεσπότης, φέρων λευκόν, οἰκιακῆς κατασκευῆς χιτώνιον, παρ' αὐτὸν δέ, φέρων χιτώνιον ἐκ λεπτοῦ ἰνδικοῦ ὑφάσματος, εὐρύτατος τοὺς ὤμους καὶ τὰ νῶτα, ἐκάθητο ὁ ἐκ Μόσχας χάριν τῆς ἑορτῆς, ἐλθὼν υἱὸς καὶ ὁ πρωτότοκος ἀδελφός, εὐρύστερνος καὶ οὗτος, ὁ οἰκονόμος τοῦ οἴκου, καὶ ὁ δημογέρων, χωρικὸς ἰσχνὸς καὶ πυρρόθριξ.

Οἱ χωρικοί, μετὰ τὴν βότκαν καὶ τὰ ὀρεκτικά, ἑτοιμάζοντο διὰ τὴν τεϊοποσίαν καὶ τὸ σαμαβὰρ ἐβόμβει ἤδη τεθειμένον κατὰ γῆς παρὰ τὴν ἑστίαν. Ἐπὶ ξυλίνων ἰκριωμάτων καὶ ἐπὶ τῆς ἑστίας ἐφαίνοντο παιδία τινά. Ἐπὶ ξυλίνου εὐρέος ἑδωλίου, ἐκάθητο γυνή, παρά τι λίκνον. Ἡ γραία οἰκοκυρὰ μὲ τὸ πρόσωπον ἐρρυτιδωμένον μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν χειλέων, ἐπεριποιεῖτο τὸν Βασίλη Ἀνδρέϊτζ.

Τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὁ Νικήτας εἰσήρχετο εἰς τὴν καλύβην, ἡ γραία, πληρώσασα βότκας μικρὸν ἐκ χονδροῦ κρυστάλλου ποτήριον, τὸ ἐπρόσφερε πρὸς τὸν Βασίλη Ἀνδρέϊτζ.

(Ἕπεται συνέχεια).

* ῥῶσσος παιδαγωγός, γεννηθεὶς τὸ 1828 Σ τ Μ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΔΥΟ ΜΑΛΛΙΑΡΩΝ

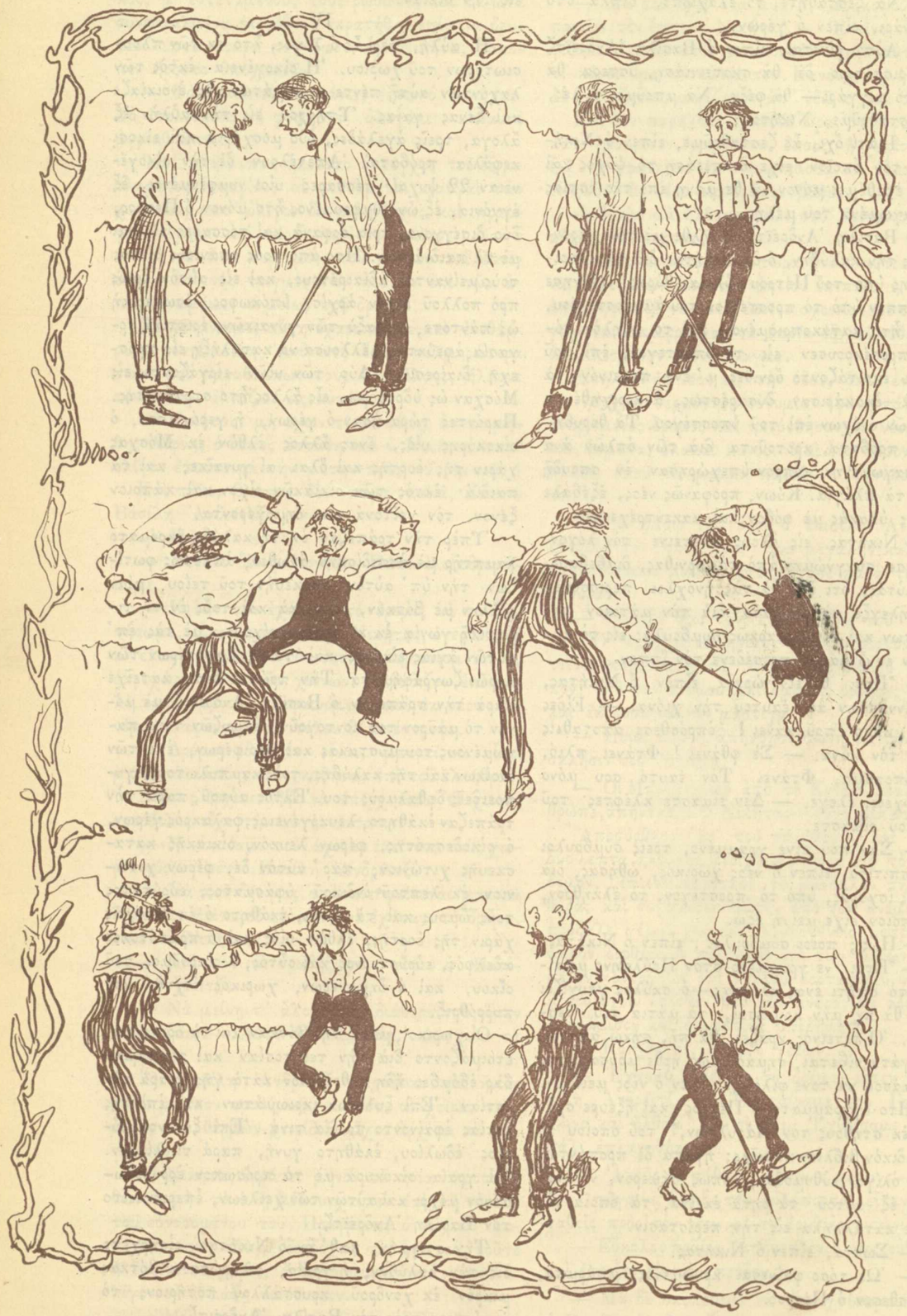

ΘΝΗΣΚΩΝ ΠΑΙΣ

Τὰ παιδία εἶνε τὰ ῥόδα·
τοῦ κήπου τῆς ζωῆς.

Γκουνώ.

Ὀδυνηρὰ νόσος κατέτρυχεν ἀπό τινος ἑπταετὲς παιδίον, ἔκ τινος χωρίου τῆς Ἀργολίδος καταγόμενον. Οἱ ἐπιχώριοι ἰατροὶ παρώτρυναν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ, ὅπως τὸ μεταφέρωσιν εἰς τὸ ἐνταῦθα θεραπευτήριον τοῦ *Εὐαγγελισμοῦ*, ἔνθα τὰ μέσα τῆς ἐγχειρήσεως εἶνε ἐντελέστερα. Πρὸς τὰς συμβουλὰς ταύτας τῶν ἰατρῶν συμμορφούμενος ὁ πατὴρ τοῦ πάσχοντος ἐκείνου παιδίου, ἔσπευσε μετ' αὐτοῦ ἐνταῦθα καὶ εἰσήγαγεν αὐτὸ εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν ἐκεῖνο ἵδρυμα, μεθ' ὃ ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια, ὅπως ἀναλάβῃ τὰς συνήθεις ἀγροτικὰς ἐργασίας του. Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, ἐν ᾗ νοσηλεύονται οἱ ἄποροι, ἐτοποθετήθη καὶ ὁ μικρὸς ἡμῶν ἀσθενής. Οὗτος, τὴν Ἀλβανικὴν μόνον γινώσκων, ἤρξατο, ἐν τούτοις, μετ' ὀλίγων νοῶν πως τὴν Ἑλληνικὴν καὶ φράσεις τινὰς ἐν αὐτῇ ψελλίζων. Τὰς ἡμέρας διήρχετο παίζων μετὰ δύο ἄλλων ἐν ἀναρρώσει ἤδη διατελούντων παιδίων τῆς αὐτῆς περίπου ἡλικίας τὰ τρία δ' ὁμοῦ περιεστοίχιζον τοὺς διαφόρους ἑκάστοτε ἐπισκέπτας, ἀφελεῖς ἐρωτήσεις ἀποτείνοντα εἰς αὐτούς. Ἐκ τῶν τριῶν τούτων παιδίων ἐκεῖνο, ὅπερ εἵλκυε μᾶλλον τὴν συμπάθειαν ἦτο ὁ σχεδὸν ἐγκαταλελειμμένος χωρικόπαις. Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ὑπέστη οὗτος τέλος τὴν ἐγχείρησιν, ἐξ ἧς ἐγνώσθη, ὅτι ἀμφότεροι οἱ νεφροὶ ἦσαν ἐντελῶς κατεστραμένοι. Πᾶσα περὶ διασώσεως ἐλπὶς ἀπώλετο. Ἐπὶ τρεῖς ἕκτοτε ἡμέρας ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης του ἀναπέμπων κραυγὰς πόνου, περιπίπτων εἰς ἀναισθησίαν, ἀφ' ἧς συνήρχετο ὅπως περιπέσῃ εἰς ὀδυνηρὰν ἀγωνίαν. Περιέφερε τότε τοὺς μικροὺς καὶ θολοὺς ἐκ ταύτης ὀφθαλμοὺς καλῶν τὸν πατέρα, τὴν μητέρα του, ἀναζητῶν βοήθειαν, ἀνακούφισιν. Ἀλλ' οἱ γονεῖς του οὐδαμοῦ ἐφαίνοντο καὶ μόνον εἰς τὰς Ἀ δ ε λ φ ὰ ς τ ο ῦ Ἐ λ έ ο υ ς, αἵτινες τὸν περιεστοίχιζον ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἀνεῦρε νέους γονεῖς, πρεσβυτέρας ὄντως ἀδελφάς.

Μετὰ τρεῖς ἀπὸ τῆς ἐγχειρήσεως ἡμέρας τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἀπέθανεν.

Ὁ μέγας τῆς Ρωσσίας ποιητὴς Ἀ λ έ ξ α ν δ ρ ο ς Π ο ύ σ κ η ν λέγει που τῶν ἔργων αὐτοῦ: «Μακάριος ὅστις ἀφῆκεν ἐνωρὶς τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς, ὅστις δὲν ἀνέγνωσε μέχρι τέλους τὸ μυθιστόρημα αὐτῆς ... »

(Ἀθῆναι 1901). **Δημοσθ. Δ. Δεσμίνης**

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

«Μ' ἂν θέλης τὴ συχώρεση
Σ αὐτὸ τ' ἁμάρτημά σου,
Τὴν πληγωμένη μου καρδιὰ
Κλεῖσε μές τὴν καρδιά σου.»

Ἀπάντησις

Ναί, δόσε μού την τὴν καρδιά σου
Μὲς τὴν καρδιά μου νὰ τὴν κλείσω·
Σὰ δὲν σοῦ φτάνει μὲ τὴν μία,
Καὶ μὲ τὲς δυὸ νὰ σ' ἀγαπήσω.

Ἡ κάθε μιά, ἔτσι ἑνωμένη,
Πόνους, πληγές, θὰ λησμονήσῃ
Καὶ τότε πειὰ κανεὶς στὸν κόσμο
Δὲ θὰ μπορῇ νὰ τὲς χωρίσῃ.

Ὅμως γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃς,
Πρέπει—πῶς νὰ στὸ πῶ; — Νὰ μοῦ τὴ δώσῃς.

Εἰρήνη Ζαβιτζιάνου Δενδρινοῦ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΟΝΥΧΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΤΙΓΡΕΩΣ

Η ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΙΡ ΑΡΘΟΥΡΟΥ

«Συνέβη κατὰ τὸ 1856, ἐν Βιρμανίᾳ, μεταξὺ Πομὲ καὶ Ραγκούν. Ἡ χώρα ἐδηοῦτο ὑπὸ τῶν συμμοριῶν τοῦ Μουγκουτζῆ, ἑνὸς τῶν ἐπιφοβωτέρων αὐτοχθόνων ἀρχηγῶν, πρὸς οὓς ἔπρεπε νὰ πολεμήσωμεν ἐκεῖ. Ἐγὼ ἐνήργουν κατόπτευσιν. Καταληφθέντες ὑπὸ τῆς νυκτὸς εἰς πολὺ μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἐπιτελείου μας, ἠνάψαμεν μεγάλην πυράν, καὶ ἀνεπαύθημεν ὀλίγον.

Ὑποθέτω, ὅτι θὰ ἦτο μεταξὺ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης πρωινῆς ὥρας, ὅταν ἠσθάνθην ἐμαυτὸν αἰρόμενον ἐκ τοῦ ἐδάφους.

Πρὶν ἢ δυνηθῶ νὰ βεβαιωθῶ ἂν ἤμην τὸ παίγνιον ὀνείρου ἢ θῦμα πραγματικοῦ γεγονότος, εὑρέθην δεμένος ὀπισθάγκωνα καὶ ἐσυρόμην εἰς τὸ λιμέρι τοῦ Μονγκουτζῆ.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον μὲ ὡδήγησαν παρὰ τῷ Μουγκουτζῆ.

Μόλις μὲ παρετήρησεν ὁ βάρβαρος, ἐγέλασε φρικωδῶς.

—Ἄ! εἶπε, κρατῶ λοιπὸν εἰς χεῖράς μου ἕνα ἐκ τῶν Ἄγγλων, οἵτινες εἰσβάλλουσιν εἰς τὴν χώραν μας καὶ μᾶς καθιστῶσι δούλους. Τοὺς συμπατριώτας σου τοὺς μισῶ. Δι' αὐτό, διὰ τῶν βασάνων, τὰ ὁποῖα θὰ σοὶ ἐπιβάλω, θὰ πληρώσῃς σὺ μόνος ὅλας τὰς φρικαλεότητάς των.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μουγκουτζῆ μοὶ ἐκάλυψαν τοὺς ὀφθαλμούς, εἶτα μὲ ἔσυραν, καὶ ὠθοῦντές με πρὸ αὐτῶν διὰ γρόνθων καὶ ξυλοκοπημάτων, μὲ ἠνάγκασαν νὰ διανύσω τέσσαρα-πέντε χιλιόμετρα διὰ μέσου τοῦ πυκνοῦ δάσους.

Τέλος ἠσθάνθην, ὅτι ἡ συμμορία ἐσταμάτησεν. Εἴχομεν φθάσει.

Μοὶ ἔλυσαν τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐν μέσῳ τῆς πυκνῆς βλαστήσεως, μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν θάμνων, ἦτο τεθειμένη μία παγὶς διὰ τίγρεις.

Δὲν ἠννόησα ἀμέσως ποῖος ἦτο ὁ σκοπὸς τῶν δημίων μου καὶ ποία σχέσις ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ μιᾶς παγίδος διὰ τίγρεις.

Πολὺ ἀργὰ ἐξήγησα τὸ αἴνιγμα.

Ἡ παγὶς ἐκείνη ἦτο κατεσκευασμένη ἐκ καλάμου Μπαμποῦ· τὸ διὰ τὸ δέλεαρ μέρος, τὸ χωριζόμενον ἀπὸ τοῦ ὑπολοίπου διὰ δρυρράκτου ἦτο ἀρκετὰ εὐρὺ διὰ νὰ χωρέσῃ ἕνα ἄνθρωπον.

Ὁ ἄνθρωπος, δι' ὃν ἦτο προωρισμένη ἐκείνη ἡ θέσις ἤμην ἐγώ. Ἐκεῖ λοιπὸν μὲ εἰσήγαγον, ἀφοῦ προηγουμένως μοῦ ἀφῄρεσαν ὅλα μου τὰ ἐνδύματα καὶ μὲ ἔθεσαν, εἰς τρόπον ὥστε ἠδυνάτουν νὰ κάμω τὴν ἐλαχίστην κίνησιν.

Ἐπερίμενα τὸν φρικωδέστερον τῶν θανάτων.

Ἡ ἀπώλειά μου ἦτο βεβαία. Ποίαν ἐλπίδα ἠμποροῦσα νὰ ἔχω; Οἱ ἄνθρωποί μου ἠγνόουν τί μοι εἶχε συμβῆ. Δὲν εἶχον οὐδεμίαν ἔνδειξιν ὅπως ὁδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς ἀνεύρεσίν μου.

Τὸ ἀληθὲς εἶναι, ὅτι παρὰ τὸ λημέρι τοῦ Μουγκουτζῆ μία παιδίσκη μὲ παρετήρησε μετ' οἴκτου καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς της, μοὶ ἔδωκε νὰ πίω ὀλίγον ὕδωρ. Τῇ εἶπον νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ ἐπιτελεῖόν μας καὶ νὰ πληροφορήσῃ τὸν λοχαγὸν Ὄὖλυ περὶ τῆς θέσεώς μου ὅπως οὗτος στείλῃ πρὸς βοήθειάν μου. Ἀλλ' ἀναμφιβόλως ἡ μικρὰ δὲν μὲ ἤκουσεν, ἢ μᾶλλον δὲν μὲ ἠννόησεν ἢ ἀκόμη δὲν ἠδυνήθη νὰ σπεύσῃ ὅσον ἔπρεπε.

Πολλαὶ ὧραι παρῆλθον.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον διέκρινον ἐλαφρὸν κρότον βημάτων. Κάποιος ὠσφραίνετο περὶ τὴν παγίδα. Ἀναμφιβόλως, ἦτο ἡ τίγρις.

Ξηρὸς κρότος ἠκούσθη.

Τὸ θηρίον εἶχεν εὕρει τὴν εἴσοδον.

Εἰσῆλθε, καὶ ἡ θύρα, καταπεσοῦσα, τὴν ἔκλεισεν ἐντὸς τῆς παγίδος.

Ἡ τίγρις καὶ ἐγὼ εὑρέθημεν κεκλεισμένοι ἐντὸς τοῦ στενοῦ κλωβοῦ· μόνον τὸ ἐκ μπαμποῦ διάφραγμα μᾶς ἐχώριζε.

Κεκλιμένος ἀκίνητος εἰς τὴν φυλακήν μου, ἠσθανόμην ἐπ' ἐμοῦ τὴν ἀναπνοήν της, ἔβλεπον τὴν ἀγρίαν κεφαλήν της, τοὺς ὀφθαλμούς της, οὓς ἡ παρουσία μου καθίστα φωτεινοτέρους ἐκ λαιμαργίας, τὸ ἀνοικτόν της στόμα, οὗ οἱ ὀδόντες προσέβαλλον τὸ κιγκλίδωμα, τοὺς κολοσσαίους πόδας της, ὧν εἷς, μὲ τοὺς τεταμένους ὄνυχάς του μὲ ἐπλησίασεν.

Ἐνώσατε ἐν τῇ φαντασίᾳ σας πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ καταστήσῃ τρομερωτέρας τὰς τελευταίας στιγμὰς ἑνὸς καταδίκου. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἀπόλλυται εἰς ἄνισον ἀγῶνα, δύναται τοὐλάχιστον ν' ἀγωνισθῇ· ἀλλ' ἐγὼ ἐπερίμενον παθητικῶς τὸ τέλος μου. Τοὐλάχιστον, ἂν αὐτὸ τὸ τέλος ἦτο στιγμαῖον! Ἀλλ' ὄχι! καὶ οἱ δήμιοί μου εἶχον σοφῶς συνδυάσει τὰ πράγματα, ὅπως, πρὸ τοῦ ἀποθάνω, ὑποστῶ ὅλας τὰς φρικιάσεις τοῦ θανάτου. Διότι ἔπρεπε νὰ παρέλθωσιν ὧραί τινες ἕως ὅτου ἡ τίγρις θραύσῃ τὰς ἐκ μπαμποῦ κιγκλίδας, αἵτινες τὴν ἐχώριζον ἀπ' ἐμοῦ.

Μέχρις ἐκείνης τῆς ὥρας, ἐγὼ θὰ εἶχον ἀποθάνει εἴκοσι φορὰς ἐκ τρόμου, πρὶν ἢ ἀποθάνω ἀπὸ τὸ τελειωτικὸν κτύπημα.

Ὁ ἐπικείμενος κίνδυνος μοὶ ἔδωκεν ἀπίστευτον ἰσχύν. Τὸ ὁρμέμφυτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ἐνυπάρχον εἰς πᾶν λογικὸν ὄν, μὲ ὤθει ν' ἀντιστῶ εἰονδήποτε καὶ ἂν ἦτο καὶ εἰονδήποτε καὶ ἂν ἔμελλε νὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα.

Κατώρθωσα νὰ θραύσω τὰ δεσμά μου. Ἀλλ' εἰς τί τοῦτο ἠδύνατο νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ; Κ' ἐγὼ ἐπίσης εἶχον συλληφθῆ εἰς τὴν παγίδα. Ἀδύνατον νὰ παλαίσω. Ὅπως ἀπομακρυνθῶ κατά τινας δακτύλους ἐπλησίασα ἕρπων πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν κιγκλῖδα, ἐφ' ἧς προσεκολλήθην. Διὰ τῶν προσθίων ποδῶν της, ἡ τίγρις σχεδὸν μὲ ἔφθανεν. Οἱ ὄνυχές της μοῦ ἔσχιζον τὰ νῶτα. Ἡ ὀσμὴ τοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον ἤρξατο ῥέον τὴν κατέστησε μανιώδη. Μικρὸν ἔτι καὶ ἔθραυε τὸ ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐχώριζεν ἔτι.

Τετέλεσται!

Αἴφνης, εἶδον μίαν λάμψιν.— Θόρυβος συγκεχυμένος φωνῶν ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοάς μου. Ἐπλησίαζον. Ἤκουσα εὐκρινῶς προφερόμενον τὸ ὄνομά μου. Μὲ ἐκάλουν. Ἡ φωνή μου πνιγμένη ἐκ τῆς ἀγωνίας δὲν κατώρθου νὰ ἐξέλθῃ τοῦ λάρυγγός μου. Μετ' ὀλίγον, ἐφάνησαν σίκχαι τῆς φρουρᾶς μου. Ἡ μικρὰ κόρη εἶχεν ἀναγγείλει τὸν κίνδυνον. Ἦτο ἡ σωτηρία μου. Οἴμοι! θὰ ἔφθανον ἐν καιρῷ; ἢ θὰ ἐξῆγον τῆς παγίδος μόνον τὸ αἱμόφυρτον πτῶμά μου;

Ἡ ἀπελευθέρωσίς μου ἦτο πολὺ δύσκολος. Οἱ ἄνθρωποί μου δὲν ἠδύναντο νὰ πυροβολήσωσι τὴν τίγριν, διότι ὁ Μουγκουτζῆς ἦτο εἰς τὰ περίχωρα· ἡ συμμορία του, ἐπιτιθεμένη καθ' ἡμῶν, ἤθελε κατασφάξει τὴν ὀλιγάριθμον ὁμάδα τῶν φίλων μου. Ἐδέησε λοιπὸν νὰ κτυπῶσι τὴν τίγριν διὰ τῶν ξιφολογχῶν. Εἰς ἑκάστην στιγμὴν ἐνόμιζον, ὅτι ἡ παγὶς ἤθελε θραυσθῇ ἀπὸ τὰ τρεμερὰ πηδήματα τοῦ θηρίου. Μόλις μετὰ μίαν ὥραν κατωρθώθη ν' ἀπαλλαγῶ. Ἐγὼ ἠκολούθουν μετ' ἀρρήτου ἀγωνίας τὰς φάσεις τοῦ ἀγῶνος. Ἡ τίγρις παροξυνομένη πανταχόθεν, μανιώδης, ἠδύνατο ἀκόμη, δι' ἑνὸς κτυπήματος, τοῦ ποδός της νὰ μὲ ἀφήσῃ νεκρόν. Ἀλλ' ἔχανεν αἷμα ἀπὸ τὰς ἀναριθμήτους πληγάς της. Αἱ δυνάμεις της ἠλαττοῦντο. Οἱ γρυλλισμοί της ἦσαν τὰ λοίσθιά της.

Τέλος ἐσώθην!»

Ἐνῷ αἱ λυπηραὶ αὗται ἀναμνήσεις ἐχαράσσοντο εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ σὶρ Ἀρθούρου, ὁ ἱδρὼς ἐφαίνετο ῥέων ἐκ τοῦ μετώπου του.

Προσέθηκεν:

— Ὅταν σκέπτωμαι τὴν φρικώδη αὐτὴν περιπέτειαν, δὲν θαυμάζω τὴν σκληρὰν ἐφεύρεσιν τοῦ Μουγκουτζῆ, οὐδὲ τὴν εὐσπλαγχνίαν τῆς μικρᾶς, ἥτις μὲ ἠλευθέρωσεν, οὔτε τὴν ἐπιτυχῆ παρέμβασιν τῶν φίλων μου. Μόνον ἓν πρᾶγμα θαυμάζω:

«Πῶς δὲν παρεφρόνησα!»

ΠΟΥ ΝΑ' ΝΑΙ;

Τ' ἀστέρι τῆς πεντάμορφης φωτοβολάει στὰ οὐράνια
Κρύφτηκε ὁ ἥλιος κ' ἔφτασε ἡ νύκτα ἡ μαυροφόρα
Ὅπου τὸν ἔρωτα βοηθᾷ καὶ πάθη ἀποκοιμίζει!

Μὰ ὁλόρθη στέκει στὸ γιαλὸ ἡ ψαροπούλα ἀκόμα!
Παράπονο ἔχει στὴ θωριά: —ὁ ναύτης της ποῦ νὰ 'ναι;
Ἀργεῖ!.. μὲ δάκρυα καὶ λυγμοὺς ἡ θλίψι της σκορ-
[πιέται.

Τῆς διαταράζει φεύγοντας τ' ἀγέρι τρομαγμένο
Τὰ μεταξένια της μαλιά, καὶ σμίγει στὸ φευγιό του
Τὸ ἐρωτικὸ ἀναστέναγμα ποῦ τῆς ὀρμᾷ ἀπ' τὰ στήθια:

Γιατὶ τὸ ναύτη π' ἀγαπᾷ τῆς δείχνει ἡ φαντασιά της
Πότε σὲ ξένην ἀγκαλιὰ τὰ χρόνια νὰ ξεχάνῃ...
Καὶ πότε στ' ἄγρια κύματα στερνὸ φιλὶ νὰ δίνῃ!

Παρίσιοι **Νῖκος Μαρσέλλος**

ΚΑΤΑΡΑ

Ἐγὼ εἶμαι πιὰ ποῦ ἔκαμα χαρὰ τὴν ξένη λύπη,
Κ' εἶν' ἀλυσσίδα ἀπὸ καϋμοὺς τῆς ζωῆς τὸ καρδιοχτύπι.
Κι' ἂν βλέπω δάκρυα γελῶ, κι' ἂν βλέπω λύπη χαίρω...
Τέτοια χαρὰ εἶναι κόλαση πικρὴ—ἐγὼ τὸ ξέρω...

Σὰν βάσκανος βρυκόλακας τὰ σάβανά μου σέρνω,
Κι' ὅπου πατήτω, γύρα μου, κρυφὴ φοβέρα σπέρνω.
Κάποιο κακὸ θανατικό, κάποια κακὴ νεκρίλα,
Πέρνει ἀπ' τὰ στήθη τὴ δροσιά, κι' ἀφίνει τὴν καίλα.

Ποιοὶ βάσκανοι ἐρρίξανε ἐπάνω μου τὰ μάγια,
Κ' εἶμαι σὰν κακοσήμαδο πουλί, σὰν κουκουβάγια,
Ποῦ σ' ὅποια στέγη πάῃ,
Κάτι κακό, κάτι στρυγγὸ στὸν κάτοικο μηνάει.

Καταραμένοι οἱ ἄνθρωποι, καταραμένοι νᾶναι,
Ποῦ τοῦ ἀθώου τὴ ψυχὴ στὸ πονηρὸ ξυπνᾶνε
Ξένοι νὰ φᾶν τοὺς κόπους τους. κ' ἥλιος νὰ μὴν ἀνάψῃ
Χωρὶς καϋμὸς τὰ χείλη του κακὸς καϋμὸς νὰ κάψῃ.

Ἀπὸ κακὸ θανατικό, κίτρινα, μαραμένα,
Νὰ ἰδῇ τὰ γεννητούρια του νὰ πέφτουν ἕνα- ἕνα.
Νὰ ἰδῇ καὶ τὴ γυναῖκά του, σουρτούκα, κακομοίρα
Ζητιάνα νὰ θυροκτυπᾷ σὲ κάθε ξένη θύρα.

Μὲ μιὰ ποτὲ νὰ μὴ σταθῇ μέσα στὸ νοῦ του γνώμη,
Σαστίλα νὰ τὸν κυνηγᾷ στὸ κάθε σταυροδρόμι.
Ἐρμιὰ νὰ πλώσῃ γύρα του, κι' ὅταν θὰ ξεψυχήσῃ
Κανεὶς σιμά του μὴ βρεθῇ τὰ μάτια του νὰ κλείσῃ.

Ι. Α.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΠΗΛΑΙΟΥ

Τὸ Μέγα Σπήλαιον, οὗ τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι, εἶναι τὸ μέγιστον τῶν ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος μοναστηρίων, κείμενον ἐν τῷ δήμῳ Κερπινῆς κάτωθεν ὑψηλῆς καὶ ἀποκρήμνου παρειᾶς βράχου, ἧς τὸ κάτω μέρος σχηματίζει σπήλαιον, βάθους 30 μ. καὶ πλάτους 60 μ. περιλαμβάνον ὅλον τὸ οἰκοδόμημα. Ἡ ἵδρυσις τοῦ μοναστηρίου ἀνάγεται εἰς τὸν Δ'. αἰῶνα, ἀναφέρονται δὲ ὡς ἱδρυταὶ οἱ ἐκ Θεσσαλονίκης ἀδελφοὶ ὅσιοι Συμεὼν καὶ Θεόδωρος καὶ ἡ ὁσία Εὐφροσύνη, ἥτις, βόσκουσα ἐκεῖ αἶγας, εὗρε, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐν τῷ σπηλαίῳ, ξύλινον πίνακα, παριστάνοντα τὴν Θεομήτορα, κρατοῦσαν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀποδιδόμενον εἰς τὸν χρωστῆρα τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ. Ἡ εὕρεσις τῆς εἰκόνος ταύτης ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς ἱδρύσεως τοῦ μοναστηρίου, ἐν τῷ ναῷ τοῦ ὁποίου διαφυλάττεται ἀκμὴ ἡ εἰκών, μεγίστων ἀπολαύουσα τιμῶν. Τὸ σημερινὸν μέγα οἰκοδόμημα τοῦ μοναστηρίου ἐκτίσθη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τὴν πυρκαϊὰν τοῦ 1640.

Ἐπὶ τοῦ βράχου, ὑφ' ὃν κεῖται, εὑρίσκονται δύο ὀχυρώματα, τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευσαν κατὰ Ἰούλιον 1827, ὅτε οἱ μοναχοὶ μετὰ 500 παλληκαρίων, νικηφόρως ὑπερήσπισαν τὸ μοναστήριον κατὰ τῶν στιφῶν τοῦ Ἰμπραΐμ πασσᾶ. Τὸ Μέγα Σπήλαιον εἶνε, ὡς πολλὰ ἐν Ἑλλάδι, ἰδιόρρυθμον μοναστήριον, πᾶς δηλαδὴ μοναχὸς ἔχει ὡρισμένον μέρος εἰς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, κυρίως δὲ ὡρισμένην ἔκτασιν γῆς, ἣν καλλιεργεῖ καὶ ἧς τὰ προϊόντα δύναται νὰ διαθέσῃ κατὰ βούλησιν, ἔχει δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βοηθόν, τὸν ὑποτακτικόν, ἀνεψιόν του συνήθως εἰς ὃν κληροδοτεῖ ἀποθνήσκων τὸ μερίδιόν του. Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ μοναστηρίου ἵσταται διοικητικὸν συμβούλιον, ἐκλεγόμενον ἐπὶ πενταετίαν καὶ ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ ἡγουμένου καὶ δύο συμβούλων. Τὰ εἰσοδήματα τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου προέρχονται ἐκ πολυαρίθμων ἀγρῶν ἐν τοῖς περιχώροις, Ἀρκαδίᾳ, Ἤλιδι καὶ Ἀχαΐᾳ, ὡς καὶ ἐξ οἰκιῶν εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Ἑλλάδος, εἰς Θεσσαλονίκην, Σμύρνην καὶ Κων)πολιν· ἄλλοτε ἦσαν σημαντικώτατα, νῦν δὲ ἀνέρχονται εἰς 50—60 χιλ. δραχμῶν. Καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Μεγάλῳ Σπηλαίῳ μοναχῶν ἄλλοτε εἰς 300 καὶ πλέον ἀνερχόμενος διατηρῶν δὲ καὶ Σχολαρχεῖον, ἠλαττώθη νῦν εἰς τὸ τρίτον μόλις.

Πρὸ τινων μηνῶν, ἕνεκα κτηματικῶν διαφορῶν τῆς Μονῆς μετὰ χωρικῶν, κακοῦρ-

γός τις ἐφόνευσε τὸν τελευταῖον ἡγούμενον Ἰωνάθαν Παναγιωτόπουλον. Νῦν, μέχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου ἡγουμένου, ἡγουμενεύει ὁ πανοσιώτατος Διονύσιος, ἀνὴρ λίαν ἐνάρετος, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ ἱκανωτάτου τῶν συμβούλων κ. Ἀθανασίου Τσεκούρα.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ ἔχωμεν τὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Λαύρας, τῆς ἑτέρας τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Καλαβρύτων ἱστορικῶν Μονῶν

ΤΟ ΜΠΙΛΛΙΑΡΔΟ

Η ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Μάθημα ΙΔ'.

Ὑπάρχει εἰς τὸ Μπιλλιάρδο μία περίστασις, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Μπρικόλα πρέπει νὰ παιχθῇ μὲ *δύναμιν καὶ σταθερότητα*. Εἶναι δ' αὕτη ἡ ἐν τῷ Σχήματι 16, ὅπου τὸ κόλπο παίζεται ὡς ἑξῆς:

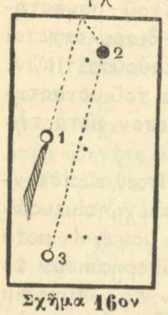

Σχῆμα 16ον

Στεκκιὰ φυσική.

Ἡ γωνία δύναται νὰ εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀμβλεῖα, κατὰ συνέπειαν, εὑρίσκετε τὴν ὑπ' ἀριθ. 2 σφαῖραν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον γεμάτα.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς ποιητήν.

Ἕνα-ἕνα, εἶδα ὅλα τὰ μικρὰ ποιήματά σου
Κ' ἕνα 'φθόνησα μονάχα· — τοὺς πολλοὺς συνδρομη-
[τάς σου.

Εἰς ἕτερον.

Ἔξω φρενῶν! οἱ στίχοι σου μοῦ ἤρεσαν πολύ!
Ἂν ὅμως δὲν τοὺς ἔγραφες ... θὰ ἦσαν πλεῖ καλοί!

Λογικὴ παιδός.

« Πές μου, καλὴ μητέρα μου: μοῦ εἶπαν 'στὸ σχολεῖο
Πῶς ἀπὸ χῶμα εἴμεθα ἀπ' τὸν θεὸ πλασμένοι,
Ἀλήθεια εἶναι;»
—« Ὁ Θεὸς 'στὰ χέρια του τὰ δύο
Πέρνει τὸ χῶμα τ' ἄψυχο, φυσᾷ καὶ τ' ἀνασταίνει
Κ' ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθηκε καὶ μέσ' τὸν κόσμο τρέχει...»
— Λάσπη γινούμεθα λοιπόν, μητέρα μου, 'σὰν βρέχῃ;

Τὸ ἐπιτύμβιόν μου.

Ἐνθάδε κεῖμαι ἐς ἀεὶ 'στοῦ χάρου τὰς ἀγκάλας
Τὸ μόνον ὅπερ ἔπραξα ἀθάνατον, ὁ τάλας!

Ἀλέξ. Κ. Περδικίδης

ΑΓΑΠΩ

Αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν παράφορον καὶ ἐπιθυμῶ νὰ εὑρίσκωμαι διαρκῶς εἰς ἡδονικὴν ῥέμβην.

Μισῶ τὸν κόσμον, θέλω νὰ ζῶ μακρὰν τοῦ συρφετοῦ εἰς ἔρημόν τινα τόπον, εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν πυκνότερον σκότος, ν' ἀπολαμβάνω τὴν ἡδύτητα τῆς μελαγχολίας μου.

Ἡ καρδία μου, ἡ μυστηριώδης αὕτη κιβωτὸς τῶν αἰσθημάτων, πάλλει, διότι ἀγαπῶ... Ἔχω παλμοὺς φθοροποιοὺς καὶ εὐχαρίστους ὡς ὁ θάνατος καὶ ἡ ζωή.—Τρέμω ὁσάκις συλλογίζομαι, καὶ ὁ τρόμος οὗτος δονεῖ τὰς χορδὰς τῆς καρδίας μου. Αἰσθάνομαι ἐντὸς τοῦ στήθους μου σφαῖραν κυλιομένην ἐκ τῶν κάτω πρὸς τ' ἄνω ἑτοίμην νὰ διαρραγῇ καὶ νὰ προσβάλῃ τὰ πέριξ. Καὶ πάσχω δεινῶς.

Τὴν νόσον ταύτην τὴν γνωρίζω, ὅτι εἶνε νόσος τῆς ψυχῆς. Ὤ! ναί, τὴν γνωρίζω, καὶ ἀπέχω νὰ τὴν θεραπεύσω. Γνωρίζω καὶ τῆς θεραπείας τὸν τρόπον, ἀλλὰ τὸ πάθος μοι ἦνε ἀρεστόν, διότι θέλω νὰ ὑποφέρω.

Βλέπω διαλογιζόμενος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν περιχαρῆ εἰκόνα της. Ἀκούω τὴν γλυκυτάτην φωνήν της, ἀναπνέω τὸ ἄρωμα καὶ φρίσσω ..... Τὴν ἀγαπῶ ..... τὴν λατρεύω .... μ' ἀγαπᾷ ἀρά γε κ' ἐκείνη;

Ὦ μαρτύριον .... ὦ ναί μ' ἀγαπᾷ, ἀλλ' αἱ κοινωνικαὶ συνθῆκαι ἔθεσαν γέφυραν ἀναγκάζουσαν ἡμᾶς νὰ ζῶμεν μακρὰν ὁ εἷς τοῦ ἄλλου, καὶ οὕτω φερόμεθα ἀκράτητοι ἐν μέσῳ Ἐρέβους τῶν στοχασμῶν μανιωδῶς ἐρώσης καρδίας· ἐν μέσῳ τοῦ σάλου, τοῦ κλύδωνος τῆς φοβερᾶς ψυχικῆς τρικυμίας.

Βάσανος οἱονεὶ μᾶλλον ἢ τυραννία!

Ὦ μεγάλε θεέ! θὰ τηκώμεθα καὶ θὰ φθίνωμεν αἰωνίως! Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἀδικία... Θὰ καταλήξωμεν εἰς τὸν τάφον ἢ θὰ παραφρονήσωμεν.

Ἂν γίνῃ τὸ δεύτερον μόνον, τότε θὰ ζῶμεν πάλιν, τὰ δάκρυά μας θὰ συναντῶνται, καὶ συναναμιγνύμενα, θ' ἀποτελέσωσι τὴν ποθητὴν ἐκείνην ἕνωσιν τῆς παραφροσύνης μας, ἣν οὐδὲν θὰ δυνηθῇ νὰ διαχωρίσῃ, εἰ μὴ ὁ θάνατος, ὅστις θὰ καταπαύσῃ τοὺς γλυκεῖς στόνους.

... Καὶ σκέπτομαι σχεδὸν παράφρων, διότι ἀγαπῶ.

Ἀριστοτέλης Δ. Λύτρας

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Μὲ τὴν καρδιά μου 'μπόρεσα
κι' ἀγάπησα κ' ἐπόνεσα
κόσμο καὶ κόσμο καὶ ντουνιᾶ.

Μὰ ὁ κόσμος ἐφοβήθηκε
κι' ἀγάπη μοῦ ἀρνήθηκε
καὶ πνίγομαι 'ς τὴν ἀπονιά.

Θάνος

ΜΑΝΤΕΙΑ (ἀριθ. 6.)

Κρυπτογραφία

Η ΕΑ ΟΩΙΑΙ Α ΗΗ ΑΙ Α ΗΗ

Εἰς τὰ ἄνω φωνήεντα, ἂν προστεθῶσι σύμφωνά τινα, δύναται νὰ παραχθῇ ἓν ρητὸν μεγάλου ἀνδρὸς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Εἰς ἐκεῖνον τῶν συναγωνισθησομένων, οὗ τὸ ὄνομα θὰ ἐξαχθῇ πρῶτον ἐκ τῆς κληρωτίδος, δοθήσεται ἓν καλλιτεχνικὸν ἀνάγλυφον, παριστάνον ἓν τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν μνημείων.

Ἀπαντήσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Ἰουνίου.

Πυθία

Διὰ τὴν προηγουμένην Μαντείαν ἐλάβομεν πολλὰς ἀπαντήσεις ἔκ τε τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν, ἃς ὅμως κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ληφθεῖσαν ἀπόφασίν μας, δὲν δημοσιεύομεν, ἀναμένοντες καὶ τὰς ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἀπαντήσεις, ὡς καὶ τὰς τῶν καθυστερησάντων τοῦ Ἐσωτερικοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ μέχρι τοῦδε ὀρθῶς ἀπαντήσαντες συνδρομηταὶ εἶναι πολλοί, ἀπήντησαν δὲ σχεδὸν πάντες συγχρόνως, θὰ θέσωμεν ἐν κληροτίδι κλήρους, περιέχοντας τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων συναγωνιστῶν, θὰ βραβεύσωμεν δὲ τὸν πρῶτον ἐξαχθησόμενον ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, τὸν πρῶτον ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ τὸν πρῶτον ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Ἀπαντήσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς μεθεπομένης Τρίτης, 29 Μαΐου.

Ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι εἰς τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων λαμβάνουσι μέρος μόνον οἱ πληρώσαντες συνδρομηταί, καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῶν, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ καθυστεροῦντες ἔτι τὴν συνδρομήν των (ὀλίγοι εὐτυχῶς) καὶ οἱ ἀγοράζοντες τὸ «Μουσεῖον» κατὰ φύλλον. Ἐν τούτοις θὰ δημοσιεύωμεν τὰ ὀνόματα πάντων τῶν ἀποστελλόντων ὀρθὰς λύσεις.

Οἱ συνδρομηταί, οἵτινες τυχὸν δὲν ἔλαβον φύλλον τι τοῦ «Μουσείου», παρακαλοῦνται νὰ ζητήσωσιν αὐτὸ εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

ΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΝΔΡΑΤΖΟΓΛΟΥ

ΜΙΑ ΨΥΧΡΟΛΟΥΣΙΑ!

Ἄνθρακες ὁ θησαυρός! Πάει καὶ αὐτὴ ἡ ἐλπὶς ποῦ ἀνέλαμψεν ἐπί τινος ἑβδομάδος, εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν πτωχῶν Ἑλλήνων, οἵτινες ἐφαντάσθησαν, ὅτι ὁ Χρυσορρόας Πακτωλὸς θὰ μετέβαλε κοίτην διὰ νὰ καταπνίξῃ τὴν Ἑλλάδα μὲ ἰνδικὸν χρυσάφι.

Ἐξ ἐπιστολῆς, ληφθείσης πρό τινων ἡμερῶν ἐκ Καλκούτας, παρ' ὁμογενοῦς, ἀρίστην ἐκεῖ κατέχοντος θέσιν, πληροφορούμεθα, ὅτι οὔτε ἑκατομμύρια ὑπῆρξάν ποτε, οὔτε κἂν ... Μανδρατζόγλους!

Ἀλλ' ἰδού, αὐτὴ αὕτη ἡ ἐπιστολή:

Ἀδελφέ...

«... Ἀκριβῶς μὲ τὸ παρελθὸν ταχυδρομεῖον ἔγραψα ὀλίγα εἰς τὸν φίλον μου Σ. ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως Μανδρατζόγλου, διότι καὶ αὐτὸς μὲ ἠρώτησε, παρακληθεὶς ἀπὸ τὸν γυναικάδελφόν του, ὅστις λέγει ὅτι ὁ Μανδρατζόγλους ἦτο ἀδελφὸς τῆς γαιγιᾶς του. Ὁ Σ... μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἀνακοινώσῃ τινὰ ἐξ ὅσων τοῦ ἔγραψα εἰς τὴν «Ἑστίαν» καὶ ἐκεῖ θὰ ἴδῃς, ὅτι ὅλα ὅσα διαδίδονται καὶ γράφονται εἶνε γελοῖα καὶ ἀνόητα εὐφαντάστου τινός, θέλοντος νὰ ταράξῃ τὰ νεῦρα τῶν εὐεξάπτων Ἑλλήνων, προκειμένου περὶ παρᾶ καὶ δὴ ἑκατομμυρίων. Ἡμεῖς ἐνταῦθα γελῶμεν, ἰδίως ὅταν ἔρχωνται γράμματα ἀπὸ μεγαλοσιάνους, Βουλευτὰς κλπ. μὲ τὸ παιγνίδι, καὶ μάλιστα τινὲς ἐκ τῶν ἐνταῦθα, οἱ ἀστειότεροι, ὡς μανθάνω, ἔστειλαν ἀνώνυμα γράμματα πρὸς τὰς ἐν Ἀθήναις ἐφημερίδας, διὰ νὰ ὑπεκκαύσουν τὰς χρηματιστικὰς καὶ καταβροχθιστικὰς διαθέσεις τῶν κληρονόμων.

Μὴ ἐνακατεύεσαι εἰς τοιαῦτα πράγματα, διότι εἶνε παιγνίδι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος.

Εἰς ἐπίμετρον ὅλων τῶν βασάνων μου καὶ τῆς ἀφορήτου ζέστης, εἶχα νὰ ψάχνω βιβλία, καὶ νὰ ἀπαντῶ εἰς τόσας ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἔλαβον παρὰ διαφόρων, νομιζόντων ὅτι κάπως συνδέονται μὲ τὸν μακαριτην!

Οὔτε εἰς τὰ ἐπίσημα τῆς ἐκκλησίας βιβλία, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὰ τοῦ προξενείου ἠδυνήθημεν νὰ ἀνεύρωμεν τὸ ὄνομα αὐτό, οὔτε ἄλλο πλησιάζον πως».

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΟ ΓΑΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΝ

Πολὺ συχνὰ συμβαίνουν δυστυχήματα ἐκ τῶν λαμπῶν τοῦ πετρελαίου. Πῶς δυνόμεθα νὰ τ' ἀποφύγωμεν ;

Ἰδοὺ παραδείγματά τινα περὶ τούτου τοῦ ζητήματος. Ἐν πρώτοις, δὲν πρέπει κατ' οὐδένα λόγον νὰ ρίψωμεν ὕδωρ εἰς τὸ πετρέλαιον, ὅταν χυθῇ τοῦτο ἀπὸ τὴν λάμπαν. Τοῦτο ὄχι μόνον δὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ πολλάκις καὶ χρησιμεύει εἰς εὐρυτέραν διάδοσιν τοῦ πυρός.

Ἂν εἶναι πρόχειρος ἄμμος, στάκτη, ἢ κόνις οἱαδήποτε, δυνάμεθα νὰ τὴν μεταχειρισθῶμεν ἐπωφελῶς. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται σχεδὸν πάντοτε πρόχειρον εἰς μίαν οἰκίαν, εἶναι τὸ γάλα, τοῦτο δὲ χυνόμενον ἐπὶ τοῦ καιόντος πετρελαίου, τὸ σβύνει αὐτοστιγμεί. Τὸ γάλα δύναται εἰς τὴν περίστασιν ταύτην νὰ προσενέγκῃ μεγάλας ὑπηρεσίας, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀγνοεῖται ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἡ πυροσβεστικὴ ἰδιότης του.

Ἰδού, λοιπόν, σήμερον, ποῦ τὴν μανθάνουν αἱ συνδρομήτριαι τοῦ «Μουσείου», διὰ νὰ κάμουν χρῆσιν αὐτῆς, ἄν, ὁ μοὶ γένοιτο, ἀνατρέψωσί ποτε τὴν λάμπαν τῆς οἰκίας των.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Κοινωνικαὶ—Φιλολογικαὶ—Καλλιτεχνικαί

— Ὁ ἐνθουσιώδης καὶ διαπρεπὴς ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων φίλος κ. *Ἀχιλλεὺς Ρόζε*, ἰατρὸς ἐν Ν. Ὑόρκῃ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκλογῆς του ὡς ἀντεπιστέλλοντος μέλους τῆς «Ἑταιρείας τῶν Φιλοτέχνων» ἀπέστειλε πρὸς τὸν Πρόεδρον αὐτῆς κ. Γ. Ρώμαν τὴν ἑξῆς *ἑλληνιστὶ* συντεταγμένην εὐχαριστήριον ἐπιστολήν :

Ἐν Ν. Ὑόρκῃ, τῇ 17 Ἀπριλίου 1901

Κύριε Πρόεδρε,

Σπεύδω νὰ εὐχαριστήσω ὑμᾶς καὶ τὸ Σεβ. Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς «Ἑταιρίας τῶν Φιλοτέχνων» διὰ τὴν τιμὴν ἣν μοὶ ἐκάματε ἐκλέξαντές με ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς ὡς εἴρηται Ἑταιρίας κατὰ τὴν Συνεδρίαν τῆς 11 Ὀκτωβρίου π. ἔ. τῇ εὐγενεῖ προτάσει τοῦ Κυρίου Δ. Δ. Δεσμίνη.

Κολακεύομαι λίαν ἐκ τοῦ μαρτυρίου τούτου τοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ ὁποῖον ἐδείξατε εἰς ἐμέ, καὶ θὰ Σᾶς εἶμαι λίαν ὑπόχρεως ἐὰν θελήσητε νὰ διερμηνεύσητε εἰς ἅπαντα τὰ ἔντιμα μέλη τῆς Ἑταιρίας τὴν διαβεβαίωσιν τῆς βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης μου.

Θελήσατε, Κύριε Πρόεδρε, νὰ δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου ὑπολήψεώς μου.

Μεθ' ἧς διατελῶ

A. Rose

— Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ» δοθήσεται αὔριον ἔκτακτος καλλιτεχνικὴ ἑσπερίς, ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνου κ. Μάρκου Σιγάλα, καθηγητοῦ τῆς Ἀπαγγελίας, τῇ εὐγενεῖ συμπράξει τῶν δεσποινίδων, Δήμητρας καὶ Θεώνης Δρακοπούλου μαθητριῶν τῆς Β. Δραματικῆς Σχολῆς Ἐλπίδος Ξανθάκη καὶ Ἐλβίρας Γουΐδα, ἔτι δὲ τῶν κ. Μαντζάρα Γουΐδα καὶ Μοντεσάντου. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἑσπερίδος εἶναι ποικιλώτατον, ἔχει δὲ ὡς ἑξῆς :

1) Ἡ Ἀγρυπνία τοῦ F. Coppée δραματικὸς μονόλογος μετάφρασις Ι. Καμπουρογλου ἀπαγγελία ὑπὸ Μάρκου Σιγάλα,

2) Μονόλογος ἐκ τῆς Μερόπης τοῦ κ. Βερναδάκη· ἀπαγγελία ὑπὸ τῆς Δος Δήμ. Ἀποστόλου.

3) La Forza Del Destino Elegie τοῦ Massenet διὰ μανδολῖνον ὑπὸ τῆς Δος Ἐλ. Ξανθάκη.

4) Aria τοῦ ἀειμνήστου C. Verdi. Μονῳδία ἐκ τοῦ Don Carlo ὑπὸ τοῦ βαθυφώνου κ. Μ. Μαντζάρα, τῇ συνοδείᾳ κλειδοκυμβάλου καὶ βιολοντσέλλου ὑπὸ τῆς Δος Γουΐδα καὶ τοῦ κ. Γουΐδα.

5) Ὁ Γάμος. «Νὰ ὑπανδρευθῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ πανδρευθῇ ;» κωμικὸς μονόλογος ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Μάρκου Σιγάλα.

6) Ὁ Τελευταῖος Παλαιολόγος ὑπὸ Γ. Βιζυηνοῦ· ἀπαγγελία ὑπὸ τῆς Δος Θεώνης Δρακοπούλου.

7) Erlkönig (Βρυκόλακας) τοῦ Schuber Liszt, διὰ κλειδοκύμβαλον ὑπὸ τοῦ κ. Γεωργίου Μοντεσάντου.

8) Pagliacci. Μονῳδία ἐκ τοῦ προλόγου διὰ βαρύτονον ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Μαντζάρα.

9) Σονέττο τοῦ Stechetti. Ἀπαγγελία ὑπὸ τῆς Δεσπ. Θ. Δρακοπούλου.

10) Ἡ Νεκροφία τῆς Ada Negri μετάφρασις Ἀγγ. Βλάχου ἀπαγγελία ὑπὸ Μάρκου Σιγάλα.

β') Ὁ Λυσσασμένος· κωμικὸς μονόλογος ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ· μετάφρασις καὶ ἀπαγγελία ὑπὸ Μάρκου Σιγάλα.

— Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ δημοσιευθέντος κινεζικοῦ διηγήματος ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἕνας ὑποχρεωτικὸς θεός», παρελείφθη, κατὰ λάθος, ἡ ὑπογραφὴ τοῦ μεταφραστοῦ κ. Χρήστου Χρηστοβασίλη.

— Εἰς τεῦχος ἐξ 100 σελίδων ἐξεδόθη τὸ πέρισυν ἐπὶ τοῦ Θεάτρου «Νεαπόλεως» ἐπιτυχῶς παρασταθὲν δρᾶμα τοῦ κ. Ι. Τζάνε, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀριστοφάνης ἢ Μεσσήνιοι καὶ Σπαρτιᾶται». Τὸ ἔργον ἔχει πολλὰς ἀρετάς.

— Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν καὶ Δευτέραν ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν Πειραιεῖ Καλαβρυτινῶν, προεδρευομένου ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ δραστηρίου πταισματοδίκου κ. Π. Μαυρούλια, διωργανώθη ἐκδρομὴ εἰς Μέγα Σπήλαιον, Καλάβρυτα καὶ Ἁγίαν Λαύραν Ἡ ἐκδρομὴ προμηνύεται ἐπιτυχής, καθότι πολλοὶ ἐπιθυμοῦν ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἐπισκεφθῶσι τὰ Καλάβρυτα καὶ τὰς ἱστορικὰς μονάς της, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ θαυμάσωσι τὸν ὀδοντωτόν, σιδηρόδρομον Διακοφτοῦ—Καλαβρύτων, καὶ τὰς μαγευτικὰς τοποθεσίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας οὗτος διέρχεται.

— Οἱ ἀγῶνες τῆς Ὀλυμπίας ἐπέτυχον ἄριστα κατὰ τὸς ἐν Πύργῳ περιγραφὰς τῶν ἀνταποκριτῶν τῶν ἐφημερίδων.

— Ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Σακελλαροπούλου ὡς εἰσηγητοῦ τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Λασανείου διαγωνισμοῦ, ἀποτελουμένης καὶ ἐκ τῶν κκ. Κ. Μητσοπούλου, πρυτάνεως, ὡς προέδρου καὶ Κ. Μιστριώτου, ἀνεγνώσθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἡ σχετικὴ ἔκθεσις. Κατ' αὐτὴν ἐβραβεύθη τὸ δρᾶμα «Μαυρίκιος» τοῦ κ. Ι. Καλοστύπη, τοῦ ἑτέρου βραβείου, τοῦ διὰ τὴν κωμῳδίαν, διαιρεθέντος εἰς δύο μεταξὺ τοῦ κ. Μ. Ζώρα, συγραφέως τοῦ «Ἐπαρχιώτου» καὶ τοῦ συγγραφέως τῶν «Ἀναμορφωτῶν», ὅστις μένει εἰσέτι ἄγνωστος. Λέγεται ὅτι οὗτος εἶναι ἡ Α.Β.Υ. ὁ Πρίγκιψ Νικόλαος, ὅστις, ὡς γνωστόν, πρὸ πολλοῦ καταγίνεται εἰς τὴν ποίησιν καὶ ἐν γένει εἰς τὰς Καλὰς Τέχνας.

— Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ» ἐξελέγη πάλιν ὁ κ. Τιμ. Ἀργυρόπουλος καὶ Γεν. Γραμματεὺς ὁ κ. Μ. Λάμπρος

— Ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς κυρίας καὶ τοῦ κ. Δ. Τσοκώβ, ἐπιτετραμμένου τῆς Βουλγαρίας, παρεστάθη γαλλιστὶ τὸ παρελθὸν Σάββατον μία κωμῳδία ὑπὸ τὸν τίτλον «Voué au Blanc» τοῦ H. de Roussane καὶ ἓν κωμικὸν μελοδραμάτιον «Le moulin» τοῦ A. Adam. Εἰς τὴν κωμῳδίαν ἔλαβεν μέρος αἱ Δδες de Cernowitz, Elisabeth d' Ormesson, Yolande d' Ormesson, Homolle καὶ ὁ κ. de Mot. Εἰς τὸ μελοδραμάτιον ἡ κυρία Tzokow, ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς κόμησσα Rehbinder, ἡ δνὶς Γουΐδα, ὁ κ. Le Jeune, ἐπιτετραμμένος τοῦ Βελγίου καὶ ὁ κ. Ὀρφανίδης, ὑπολοχαγὸς τοῦ Μηχανικοῦ. Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξεν ἀπαράμιλλος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ρ. Α. Πειραιᾶ. Ἱστορικὴν ὕλην περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως δύνασθε νὰ εὕρητε εἰς τὸ ἑξῆς συγγράμματα. 1) Πουκεβίλ (4 τόμοι) μέχρι τοῦ 1823—2) Μένδελσον- Βαρθόλδι μέχρι τοῦ 1836. — 3) Πρόκες Ὄστεν (2 τόμοι). —4) Μιχ. Οἰκονόμου (1 τόμον). — 5) Ἰωάννου Φιλήμονος (4 τόμ.).—6) Σπυλιάδου (3 τόμ.). — 7) Φωτάκου Χρυσανθοπούλου (Ἀπομνημονεύματα Κολοκοτρώνη, 2 τόμοι). — 8) Σπυρ. Τρικούπη (4 τόμοι). — 9) Κ. Παπορρηγοπούλου.— 10) Π. Καρολίδου.— 11) «Ἑστίας» (Ἀπομνημονεύματα Κολοκοτρώνη, 2 τομίδια).— 12) Ἀραβαντινοῦ (Ἱστορίαν τοῦ Ἀλῆ πασσᾶ τῶν Ἰωαννίνων).

Δνίδα Κ. Π. Πάτρας. Εὐχαριστοῦμεν ἐπὶ τοῖς συγχαρητηρίοις. Θὰ καταχωρίζωμεν, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, καὶ ἐκλεκτὴν μουσικὴν καὶ εἰκόνας τοῦ συρμοῦ, κυριῶν, κυρίων καὶ παίδων.

Φιλολόγῳ. Ναί· ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε εἰς τὸ «Ἄστυ»· ἀλλὰ μετεφράσθη δι' ἐμμέσου ὁδοῦ, ὁηλ. οὐχὶ ἐκ τῆς Ρωσσικῆς, εἰς ἣν τὸ ἔγραψεν ὁ συγγραφεύς, ἀλλ' ἐκ τῆς Γαλλικῆς· τὰ δὲ οὕτω μεταφρασμένα ἔργα εἶναι, ὡς γνωρίζετε περισσότερον ἀνούσια, ἀπὸ τὰ μεταβρασμένα φαγητὰ τῶν ἑστιατορίων.

Καν Σ. Ι. Ρ. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ «Μουσείου» ἐνεργείας σας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Τὰ φύλλα ἀποστέλλονται ὅλα ἐξ ἀρχῆς, κατὰ τὴν πιθυμίαν τῶν συνδρομητῶν, οὓς μᾶς ἐνεγράψατε.

Οἰκονόμῳ (Λεμησσὸν-Κύπρου). — Βεβαίως ἔχετε δίκαιον. Οὐδόλως εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ προβαίνωμεν εἰς ἐκτάκτους δαπάνας, εἰς τοιαύτας περιστάσεις· ἀλλ' ὀφείλετε νὰ ὁμολογήσετε, ὅτι τὸ «Μουσεῖον ραμμένο καὶ κομμένο οὕτω, εἶνε πλέον νοικοκυρεμμένο, ἀπαλάσσει δὲ τοὺς συνδρομητὰς πολλοῦ κόπου καὶ τοῦ κινδύνου ἀπωλείας τῶν σελίδων του. Ὁ ἐξοδεύων διὰ τὴν βελτίωσιν τοῦ κτήματος του, ὁμοιάζει τὸν σπείροντα εἰς τὸν ἀγρόν του· θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ θερίσῃ.

Χ. ΠΥΡΠΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΑΠΝΑ ΚΑΙ ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ
ΓΕΝΙΤΣΕ, ΞΑΝΘΗΣ, ΚΑΒΑΛΛΑΣ
Γνήσια
Ὑποκατάστημα, Ὁδὸς Σταδίου
Κάτωθεν τοῦ «*Βαριετέ*».

Ι. ΚΟΚΚΙΝΩΤΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΙΧΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
Ὁδὸς Σωκράτους 29α
Δέχεται 8—11 π. μ. καὶ 1—4 μ. μ.

ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ
Α. Γ. ΜΑΥΡΟΥΚΑΚΗ
ΙΑΤΡΟΥ
13—Ὁδὸς Βερανζέρου—13
(πλησίον τῆς πλατείας Κάνιγγος)

Ἐγκαταστήσας ὁ κ. Μαυρουκάκης πρό τινων ἡμερῶν ἠλεκτρικὰ μηχανήματα τελειοτάτου καὶ νεωτάτου συστήματος, ἐφαρμόζει, οἱαδήποτε καὶ ἂν ἡ ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις, τὰ στατικὰ ἠλεκτρικὰ λουτρά, τὴν ἠλεκτρικὴν βροχήν, τὸ στατικὸν φύσημα, τὰς στατικὰς ἐπιτριβὰς καὶ τοὺς σπινθῆρας, ἅτινα πάντα ἀποτελεσματικώτατα κατεδείχθησαν, οὐ μόνον **κατὰ παθῶν τῶν νευρικῶν παθήσεων**, ἀλλὰ καὶ κατὰ διαφόρων ἄλλων νόσων, οἵων τοῦ ἐκζέματος, τῶν ἀτόνων ἑλκῶν, τῆς ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας τριχοπτώσεως, τῶν ἐπιμονωτάτων ἀϋπνιῶν, τῶν ἀτροφιῶν, τῶν ὀνειρώξεων, τῆς ἀνικανότητος, τῶν ρυτίδων τοῦ προσώπου κλπ.

Ἔτι δ' ἐφαρμόζει τὸ ἐπαγώγιμον ρεῦμα, τὸ ἀλάνθαστον κατὰ τῶν ἀνευρισμῶν τοῦ στομάχου καὶ καθ' ὅλου πάντα τὰ εἴδη τοῦ ἠλεκτρισμοῦ (γαλβανισμός, φαραδισμὸς κλπ.)

Πρὸς δὲ τῇ ἠλεκτροθεραπείᾳ, ἐφαρμόζονται καὶ ἅπασαι αἱ νεώταται θεραπευτικαὶ μέθοδοι (ὀρροθεραπεία, ὑπνωτισμὸς κλπ).

Ὧραι ἐπισκέψεων
8—9 1)2 π. μ., **3** 1)2—**7** μ. μ.

Υ. Γ. Ἐντὸς μικροῦ γενήσεται ἐγκατάστασις φαραδικῶν λουτρῶν καὶ φαραδικῆς ἕδρας.

ΠΩΣ ΕΦΘΑΣΑΝ ΤΟ ΤΟΠΙ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

Λιθογρ. Μ. Ἐρρίνου οἰκ. Σ. Ἀθῆναι

Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ